

DEN STÖRSTA STRID SOM NÅGONSIN UTKÄMPATS

Tack, broder Orman! Herren välsigne Dig!

² Morgon, vänner! Glad att få vara här igen i förmiddag och litet oväntat, antar jag, för mig själv, och jag är säker på, att det var det för församlingen. Och jag läste bara och... Tack, syster! Och Herren bara verkade lägga någonting litet på mitt hjärta, att ge till Församlingen, och jag tyckte att tiden var inne att göra det. Och det här...

³ Då jag anlände och inte då visste, att vi skulle vara här den här söndagen, har jag tillkännagivit, att jag har en — ett Budskap till Församlingen. Och jag önskar, om Gud vill, framföra det här Budskapet nästa söndag. Och det kommer att ta ganska lång tid, så det kommer troligen inte att vara slut förrän tolv och trettio, kanske klockan ett, om ens då. Det har legat på mitt hjärta länge och jag tycker, att jag är skyldig åhörarna ett svar på varför jag inte har varit aktiv ute på fältet. Jag har predikat runt omkring det, men jag är säker på, att det aldrig har kommit fram riktigt till vad det borde vara. Så jag tror att, om Gud vill, nästa söndag ska jag ta mig tid och bara lägga ut, resonera och å, låta Er veta, enligt Skriften, vad som pågår, ser Ni, bara vad alltsammans rör sig om. För jag kommer troligen att resa utomlands eller någonstans snart. Jag väntar just nu, för att se vilken väg Han kommer att kalla mig att gå. Igår...

⁴ Omkring tre kvällar sedan, eller två kvällar, fick jag ett telefonsamtal nästan vid midnatt. Och det var för att be för någon kvinna, som var på sjukhus. Och de ringe mig och sa: "Bed!" Och jag har glömt namnet de gav mig, det där... Sa, att det var en vän till fru James Bell, vår syster här i församlingen, en färgad syster, en mycket lojal, fin kvinna. Jag tror namnet, som de gav mig, var Shepherd. Så jag steg upp ur sängen och böjde knä och — och talade om det för min hustru. Telefonen väckte henne, då den ringde. Och jag sa: "Vi måste be för fru Shepherd, en syster, som har ringt, som är en vän till fru James Bell." Så vi bad för henne, gick tillbaka till sängs.

⁵ Och senare omkring klockan tio eller elva nästa dag, fick jag ett samtal igen. Det var Billy. Och han sa, att det inte var fru Shepherd, sa att det var fru Bell själv, inte fru Bells vän. "Det var fru Bell och hon är på sjukhuset, mycket allvarligt." Och vi störtade ut till sjukhuset, men hon hade gått bort. Herren hade kallat hem fru Bell.

⁶ Fru Bell har trofast varit tillsammans med oss här i församlingen i årtal. Hennes man, James, och jag arbetade tillsammans med min far för många år sedan, drog . . . Vi drog in de här stickspåren från Pennsylvania till Colgates här, för många år sedan, trettio år sedan eller mer skulle jag gissa. Och vi älskar syster Bell. Hon var en fin person.

⁷ Och jag förstår, att hon fick en akut attack av något lidande i gallblåsan och de . . . Hennes läkare, som kände till fallet riktigt bra, var borta ifrån staden för tillfället. Och en ny läkare kom för att titta på henne och — och tillrådde nöd-operation och hon överlevde den aldrig. Och — och hon var . . . Jag tror hennes . . . Som jag förstår det, skulle hennes ordinarie läkare inte ha ordinerat operationen, för hon var tjock och hennes gallblåsa var dålig. Och hon hade stenar, tror jag, eller någonting i den, och — och Herren hade varit barmhärtig. Hon hade haft de där attackerna förut och Herren hade tagit hand om dem, många gånger. Men det bara hände sig att . . . Nåväl, om vi låter allt komma till allt, skulle vi säga så här: Gud hade kallat till Sig syster Bell, och det där var sättet det måste tas på, ser Ni.

⁸ Och som det där till och med missade, vände på det för mig, så att jag trodde det var fru . . . en fröken Shepherd. Jag kände inte fröken Shepherd. Damen kan vara här i förmiddag och jag kanske känner igen henne om jag ser hennes ansikte. Men det sades, att det var en fru Shepherd. Och om alltsammans gjordes så där, så om det . . . Om jag hade vetat, att det var fru Bell, som hade varit i det tillståndet, hade jag troligen åkt dit ut och bett för henne med en gång. Och så, ser Ni, kanske Gud inte ville, att vi skulle göra det. Så: "Vi vet att allting samverkar till det bästa för dem, som älskar Gud."

⁹ Och jag är säker på, att syster Bell älskade vår Herre. Hon var en god kvinna. Hon är nu en av oss. Här inne har vi inga färg-gränser. Guds familj drar inga färg-gränser. Antingen vi är röda, bruna, svarta, gula eller vita, det spelar ingen roll. Vad det än är, är vi bröder och systrar i Kristus. Så vi — vi älskar henne. Och vi, tabernaklet, kommer att sakna henne. Så jag kommer att sakna syster Bells mäktiga, stora, grova "Amen" där bak i hörnet! Och då man skjutsade hem henne, talade hon om Herren Jesus.

¹⁰ Och om jag förstår det rätt, visste det aldrig förrän bara för några ögonblick sedan, men jag tror hennes begravning ska hållas just här i kyrkan. [Broder Neville säger: "Det är riktigt."—Red.] Kommande tisdag klockan ["Klockan ett."] klockan ett. Och jag tror Du och jag kommer att officiera ["Det är riktigt"] i den här begravningsgudstjänsten.

¹¹ Men precis som en församling, eftersom vi är en mindre i förmiddag. Låt oss i respekt för vår syster Bell stå upp på våra fötter bara ett ögonblick, medan vi böjer våra huvuden!

¹² Livets Gud, som ger och tar liv, liksom gamle Job sa: "Herren ger och Herren tar, välsignat vare Herrens Namn!" För några år sedan sände Du syster Bell ibland oss att vara en medborgare tillsammans med oss i Guds stora samvälde. Och vi tackar Dig för all inspiration, som hon var till inför oss, hur hon älskade att sjunga och att vittna och blev så fylld av Anden, att hon kunde skrika och ropa. Och hon skämdes inte för Jesu Kristi Evangelium, ty för henne var Det Guds kraft till frälsning. Vi förstår att hennes år blev många, och den tiden kommer, då vi alla måste stå till svars. Och i förmiddag har Du tagit henne ifrån oss för att vara i Din närhet. För det är sannerligen så, att då vi flyttar härifrån, är vi i Guds närhet.

¹³ Å, Gud, vi tackar Dig för allt. Vi ber, att Du ska välsigna hennes man, min vän James, hennes son, hennes döttrar, alla dessa. Vi förstår, att hennes pojke flyger från Tyskland, från de väpnade styrkorna, för att komma hem och visa sin bortgångna mor den sista respekten han kan på jorden. Så denne unge mans hjärta måste klappa i förmiddag! Jag ber för honom, Herre. Gud, välsigna honom! Välsigna Jimmy, och hur han . . . Se honom arbeta där ute, och slitsamma timmar, för att skapa ett levebröd för sin familj. Jag ber, att den stora familjen inte ska skingras, utan att familjekretsen ska vara obruten i Landet på andra sidan.

¹⁴ Må vi, Herre, nu omgjorda oss litet tätare med rustningen och gå ut i striden nu, för att slåss med en man mindre än vi hade för en vecka sedan! Vi ber, att Du ska uppehålla oss och styrka oss och hjälpa oss, då vi går vidare och en dag får vi alla samlas igen på andra sidan. För vi ber om det i Jesu Namn. Amen.

¹⁵ Må nu vår bortgångna systers själ vila i frid! Jag skulle vilja säga, att hennes — hennes begravningsgudstjänst kommer att hållas här på söndag, tisdag, rättare sagt, och vi skulle . . . Vem som helst, som vill komma, är välkommen. Jag antar, att Broder Neville här har hand om förberedelserna. [Broder Neville bekräftar.—Red.] Och Du hade dem. Idag, nu . . .

¹⁶ Ser Ni, det är inte alltför många. Om det kunde hämtas en stol någonstans åt broder och syster Slaughter där bak. Jag fick Din kallelse, syster Slaughter, och for för att be för Din . . . Den andra syster Slaughter, syster Jean Slaughter med den där harpesten, tularemin. Hon hade förvisso ett svårt fall av den, men vi litar på Gud, att hon ska bli bra.

¹⁷ Nu vill vi läsa någonting ur Skriften. Och jag vill bara undervisa i förmiddag och ta mig tid, för eftersom jag har kommit tillbaka, ut ifrån Arizona, tja, så är min hals en aning skrovlig.

¹⁸ Och nästa söndag nu, glöm inte det, och jag tror, att Billy redan har postat kungörelserna. Och det kommer att bli ett ganska långt möte, tror vi, så kom så tidigt Ni kan! Vi vill

börja ungefär nio och trettio, eller klockan tio, menar jag. Och kanske, kom ihåg, omkring ett eller ett och . . . kanske, eller tolv och trettio, klockan ett, någonting sådant, tre eller fyra timmar eller mer skulle jag vilja ta och bara ta Skriftställena. Ta med Er penna och papper och lägg ut det bara! Om det är någon fråga, så ställ — ställ den, ser Ni, och kanske vi kan förklara det, göra vad vi kan för att hjälpa.

¹⁹ Låt oss nu läsa några Skriftställen först nu! Jag har tre ställen i Bibeln, jag skulle vilja läsa. Och det första av dem, om Ni skulle vilja anteckna det, och om Du har en penna, så vill jag hänvisa, i förmiddag, till åtskilliga texter, som jag skulle . . . Eller åtskilliga Skriftställen, rättare sagt, som jag skulle vilja hänvisa till. Det första blir Första Petrus' brev 5:8-10, Efesierbrevet 6:10-17 och Daniel 12:1-14. Nu tar vi oss tid med läsningen.

²⁰ Och praktiskt taget alla har fått sittplats. Så några få står fortfarande, där bak och på sidan. Men vi ska försöka bli färdiga så fort som möjligt och släppa ut Er, sedan ska vi be för de sjuka.

²¹ Har en liten dam, som ligger här i förmiddag, som är mycket sjuk. Jag förstår, att hon var mycket sjuk i går. Och jag — jag ville bara att hon skulle höra på i förmiddag, innan jag bad för henne. Och jag känner till den lilla damens tillstånd. Och hon är mycket sjuk, men vi har en mycket mäktig himmelsk Fader, som har mer än besegrat all sjukdom. Och jag har ett — en liten . . .

²² Jag frågade fru Woods, om hon ville läsa den men hon — hon var litet ovillig att — att göra det. En artikel, där en medicine doktor naturligtvis blev förvånad. Då han var kritisk mot gudomlig helbrägdagörelse och inte ens ville låta någon tala om det på hans mottagning, och hans sköterska likaså. Så det hände sig, att han fick en patient, som var ett cancerfall, en stor cancer. Han ville inte ha någonting att göra med det, så han skickade över henne till en annan klinik. De ville inte ha någonting att göra med det där, så de skickade tillbaka henne. Så de . . . Å, det var på bröstet och det var i ett fruktansvärt tillstånd. Och all hud hade ätit av. Och canceren, den gick ned i bröstet, in i revbenen. Jag antar, att Ni förstår, vad jag menar.

²³ De fick vår lille doktor-vän från Norge, som sitter hos oss i förmiddag.

²⁴ Och han ställde i ordning allt sitt material, för han sa, att han visste att — att hon ville, att han skulle operera och ta bort bröstet. Och det var ett mycket blodigt arbete. Och — och han fick tag i alla sina operationsdukar, allting. Sköterskan gjorde i ordning damen och förde in henne i operationssalen, sedan gick hon också tillbaka för att hämta instrumenten, som skulle

behöva användas av doktorn och hans assistent, för att ta bort bröstet. Och så hade de handdukarna osv. lagda över henne. Och så började de . . .

²⁵ Då han började vända sig om, ville hennes man veta, om han kunde sitta i änden av rummet och be. Han var en Holiness-predikant. Och han satt där vid sidan av sängens fotända och bad. Naturligtvis var inte doktorn alltför nöjd med det, vet Ni, att han var där inne. Men så länge han inte tittade, och det inte skadade honom, å: ”Jag antar det var all right, skulle inte — skulle inte svimma.”

²⁶ Så medan han satt där och bad, kom det ett fladdrande i rummet. Och doktorn vänder sig om för att sätta igång, med sitt instrument, och börja ta bort bröstet. Han flyttade duk efter duk. Där fanns inte ens ett ärr på bröstet, inte ens ett ärr. Han sa: ”Fly — flytt . . . Flyttar det på sig?” Och han började . . . Och sköterskan gav sitt vittnesbörd. De har båda gått ut och har blivit pingstväner, fyllda med Den Helige Ande, och tjänar Herren. Inte ens ett ärr!

²⁷ Doktor Holbrook vittnade själv och sa: ”En minut tidigare låg kvinnan där, och sköterskan, och hela den stora cancern buktade ut på hennes bröst. Och en minut senare fanns det inte ens ett ärr, där den hade tagits bort.” Det där är en av våra fina medicine doktorer här i Amerika. Han sa, att han blev övertygad just då. Och han, ändå var han diakon i en församling. Förstår Ni?

²⁸ Ser Ni, folk tänker bara, att församlingen är någonting man bara går till och det är: ”Å, man går dit för att lära sig att vara god eller någonting sådant.” Så är det inte, min vän. Nej. Gud är Gud. Han är precis lika mäktigt idag, som Han var, någonsin har varit. Och Han kommer alltid att vara den samme. Och Han är en . . . Vi bara älskar Honom.

²⁹ Nu ska vi läsa från Första Petrus' brev, 5:e kapitlet, 8:e och 10:e versen, till att börja med.

Var nykter, . . . vaksam, för Er vedersakare, djävulen går omkring . . . ett rytande lejon och söker, vem han kan sluka.

Stå honom emot fasta i tron och vet, att samma lidanden vederfars Era bröder, som är i världen!

Men all nåds Gud, som har kallat oss till sin eviga härlighet genom Jesus Kristus, efter att Ni har lidit en tid, ska göra Er fullkomliga, grunda, styrka och stadfästa Er.

³⁰ Så Gud prisas! I Efesierbrevet nu. Här skulle vi vilja slå upp Efesierbrevet, 6:e kapitlet, och skulle vilja läsa 10:e till 17:e versen, har jag markerat.

Slutligen, mina bröder, var starka i Herren och i hans makts kraft!

Kläd på Er hela Guds vapenrustning, så att Ni må kunna stå emot djävulens listiga tricks!

Ty vi brottas inte med kött och blod utan med furstar, med makter, med världens — denna världens mörkers härskare, med andlig ondska i högt uppsatta positioner.

Ta därför på Er hela Guds vapenrustning, så att Ni kan stå på den onda dagen och stå kvar, då Ni har gjort allt!

Stå därför med Era länder omgjordade med sanningen, . . . och ha på Er rättfärdighetens bröstsköld,

och Era fötter skodda med fridens evangeliums beredvillighet.

Framför allting, . . . trons sköld, med vilken Ni ska kunna utsläcka alla den ondes brinnande pilar.

Och ta frälsningens hjälm och Andens svärd, som är Guds ord.

³¹ Borta i Daniels bok nu skulle jag vilja läsa någonting mer. Daniel, 12:e kapitlet, nu. Jag vill börja med den första och läsa en — en ganska lång bit av det här, fjorton verser.

Och vid den tiden . . . Mikael träda upp, den mäktige furste, som står för Ditt folk. Och det ska bli . . . tid av nöd, som aldrig har funnits så länge en nation har funnits intill den tiden. Och vid den tiden ska Ditt folk förlösa, varenda en som ska befinnas skriven i boken.

Och många av dem, som sover i jordens stoft, skall vakna upp, och somliga till evigt liv, . . . somliga till skam och evigt förakt.

Och de, som är visa, ska skina som fästets klarhet och de, som omvänder — omvänder många till rättfärdighet, liksom stjärnor alltid och evinnerligen.

Men Du, o Daniel, tillslut — tillslut . . . boken intill ändens tid! Många ska löpa fram och tillbaka och kunskapen ska ökas.

Och jag, Daniel, tittade och se, där stod två andra, . . . ene på den här sidan av flodstranden och en på den där sidan av flodstranden.

Och en sa till mannen klädd i linnekläder, som stod på flodens vatten: "Hur länge ska det dröja till änden av dessa . . . under?"

Och jag hörde mannen klädd i linnekläder, som stod på flodens vatten, då han räckte upp sin högra hand och sin vänstra hand mot himlen och svor vid honom, som lever evinnerligen, att det ska bli en tid, tid och en halv. Och då han har fullbordat att skingra det heliga folkets makt, ska . . . dessa saker avslutas.

³² Jag tror jag ska stanna just där. Jag vill ta en text, om det skulle kallas en text, därifrån, från det där, för att dra den här slutsatsen: *Den största strid som någonsin utkämpats*. Det är det, jag vill använda som text.

³³ Hur jag nu kom att få tag i det här som text till i förmiddag. Vi har just kommit tillbaka. Ett par av förtroende-männen här i församlingen och jag var ute i Arizona. Och vi for faktiskt ut för att ha ett möte i Phoenix, hos broder Sharrit i hans tabernakel. Men då jag fann, att en – en broder var i staden och hade möten i ett tält, ja, då kände jag mig litet motvillig att hålla ett möte. Jag tänkte, att jag kanske skulle ha det på söndag eftermiddag, så att ingen skulle bli störda i sina församlingar. Men fann, att han hade eftermiddagsmöten på söndagarna också. Och jag var litet bekymrad för att ha ett möte.

³⁴ Och så vi bröder, i stället för att fortsätta hela dagen, eftersom vi var ute på jakt, gick vi in i staden och blev färdiga och gick till broder Allens möten. Broder A. A. Allen hade möten. Så vi gick till mötena och broder Allen höll en mäktig predikan. Vi hade det – hade det gott, då vi lyssnade till broder Allen, hörde på sångarna och så vidare, hur de sjöng och ropade och hade ett härligt möte.

³⁵ Då hade vi sett, hela vägen fram, Herren hand. Vart vi än for, skulle Herren Jesus möta oss. Och det är någonting med att vara ute för sig själv, ute i ödemarkerna. Det är någonting med det, så att om man någonsin är ensam på det sättet, är det någonting, som drar en. Det är, antar jag, en orsak till att jag tycker om de där ensliga platserna. Man kommer bort från fiendens makt, i den utsträckning vi har här.

³⁶ En demon är nästan ofarlig, såvida han inte kan få någonting att verka i, det måste han ha. Kommer Ni ihåg de där demonerna, som kastades ut ur Legion, som de hade? De vill ställa till mer skada, så de ville gå in i svinen. Så demoner måste ha någonting att verka i, någon att verka genom.

³⁷ Och det är så Gud gör också. Han måste ha oss. Han är beroende av oss, att verka genom oss.

³⁸ Och många kom, medan vi var på resan, med drömmar. Och Herren Jesus svek aldrig utan gav uttydningen korrekt och det var bara så, precis exakt så.

³⁹ Och sedan var Han god mot oss och ledde oss till bytet och talade om för oss, var det fanns någonstans. Och, Ni vet, bara

att få vara i närheten så där, det är helt enkelt underbart. Sitta natten lång vid lägerelden, miltals borta från alla, och titta på den fladdrande lägerelden runt de steniga kanterna. Och å, det var kolossalt!

⁴⁰ En broder där, som hade haft svårigheter med sin hustru, som hade . . . För årtal sedan reste hon upp sitt huvud i en mötesserie, där jag hade möte. Och jag hade bett dem att hålla sina huvuden nedböjda, hade en ond ande, som inte ville lämna en — en kvinna på plattformen. Och damen reste upp sitt huvud ändå, i vanvördnad bara. Och anden lämnade kvinnan på plattformen och gick till henne. Och det här är ungefär fjorton år sedan och damen har varit i ett allvarligt tillstånd, så illa, till och med mentalt, att hon bara gör saker, som inte ens är rätta. Till exempel lämnade sin egen man, gick och gifte sig med en annan man medan hon levde tillsammans med sin man, påstod att hon inte visste, att hon hade gjort det. Och så försökte de undersöka henne för det här. Vad är det man kallar det där, då man. . . Amnesi? Det. . . Oj, vad det där namnet nu än är. Jag tror det där är rätt, doktorn. Men det var inte det. Det var en ande. Och hennes. . . Och damen var en fin vän till mig. Men från och med den där kvällen hatade hon mig med avsikt. Naturligtvis kan Ni förstå varför det var så.

⁴¹ Men sedan, då hennes man kom och vi böjde knä i rummet för att be, då kom Den Helige Ande ner. Det var det. Sedan uppenbarade Han Sig för hennes man den natten, i en dröm. Han kom tillbaka med en dröm, han tyckte det var skojigt. Kom att finna, att den var själva svaret till hans hustrus helbrägdagörelse. Så Den Helige Ande verkade!

⁴² Vidare ner till Tucson tillsammans med broder Norman och dem och där började Herren verka igen med stora, mäktiga ting och uppenbarade saker.

⁴³ En kväll, det var det, som drev mig till den här slutsatsen här, stod jag tillsammans med broder Wood och broder Sothmann. Och vi var. . . Klockan var omkring tio på kvällen och jag tittade upp mot skyn och en väldig respekt kom över mig. Och jag sa: "Titta bara! Hela den där stora himmelska hären!" Och jag sa: "Allting är i fullkomlig harmoni."

⁴⁴ Och broder Wood sa: "Tittar på två små stjärnor så nära varandra, att det fick det att se ut som ett ljus."

⁴⁵ Jag sa: "Men, som Du vet, broder Wood, enligt vetenskapen, i Karlavagnen, den Lilla Karlavagnen, den Stora Karlavagnen, ser de där stjärnorna inte ut att vara mer än ungefär två tum ifrån varandra, och de är längre ifrån varandra än vi är ifrån dem. Och om de skulle starta mot den här jorden, skulle det ta, med tusentals engelska mil i timmen, skulle det ta hundratals och åter hundratals år för dem att nå jorden." Och jag sa: "I hela det här mäktiga, stora systemet här, och ändå säger de oss, att de

tittar genom kikare, kan se hundratjugo ljusår långt dit ut och det är fortfarande månar och stjärnor. Och — och ändå skapade Gud varenda en av dem. Och Han sitter mitt ibland dem.”

⁴⁶ Jag sa: ”Någonstans där inne fick jag en gång i ett observatorium Zodiaken utpekad för mig, som börjar med jungfrun, kommer fram genom kräftans tidsålder och vidare fram tills den sista var lejonet, Leo, lejonet. Kristi första tillkommelse genom jungfrun, den andra tillkommelsen genom Lejonet av Juda stam.” Och jag sa: ”Jag har försökt så gott jag kan att se den där Zodiaken, och jag kan inte se den. Men ändå finns den där. De, som är utbildade, vet att den finns där. Job såg den. Människorna brukade titta på den. Den var en Bibel i en viss tid. Men i hela den där stora massan av miljoner och miljarder av — av ljusår sitter Gud mitt i alltsammans och Han tittar ner. Paulus är där inne. Min mor är där inne, någonstans, och tittar ner.”

⁴⁷ Och jag tänkte på den där himmelska härens ordning, inte en enda av dem är i oordning. Varenda en håller tiden, fullkomligt. Guds mäktiga här! Jag tänkte på soldaterna, hur jorden skulle bli täckt av vatten igen, bara på några minuter, om den där månen händelsevis skulle komma i oordning. Jorden skulle bli precis som den var då Gud bestämde Sig för att använda den, för att ha oss här på den. ”Den var utan form och tom och mörker och vatten var över jordens vidd.” Och om den där månen någonsin skulle flytta på sig, skulle det åstadkomma samma sak igen. Då månen vaggar iväg litet grand ifrån jorden, kommer tidvattnen upp. Då den går ner, följer tidvattnet bara efter. Det är Guds mäktiga här. Och då jag tänkte på . . . att det där är Guds mäktiga här där.

⁴⁸ Nu gick vi och lade oss. Och då började jag tänka på att inte en enda av de där kommer i oordning. De sitter alla på sin plats. Och om det blir en rubbning av dem, någonstans, finns det en orsak till det, och det kommer att påverka den här jorden. Vi ser just resultatet av det nu, av att en del av dem flyttar sig till sina andra ställen. Det är effektivt. Det påverkar allting.

⁴⁹ Och jag tänkte då, om den där mäktiga himmelska härskaran måste hålla sig på sin plats, så där, för att allt ska vara i ordning, hur är det då med den jordiska härskarans ordning? Tänk, då en enda kommer i olag, hur det kastar alltsammans ur funktion! Hela Guds program kommer i olag, då en enda medlem kommer ur funktion. Vi borde hela tiden sträva efter att hålla Andens ordning.

⁵⁰ Och jag önskar, inför Gud i förmiddag, att vi skulle göra det här till ett riktigt helbrägdagörelsemöte, att vi skulle kunna hålla den här delen . . . gruppen, som vi har samlat under taket i förmiddag, i en sådan harmoni, att Den Helige Ande skulle placera varenda lem i Kroppen, som är här i förmiddag, i en sådan harmoni, att det skulle bli ett sådant spontant helande av själ och kropp, om vi bara håller oss till våra platser.

51 Som jag sa i början, nu, den här kvinnan, som hade cancern, som doktor Holbrook tog. . . skulle ta bort. Den Gud, som åstadkom att det där fladdrande ljudet kom in i den där kliniken och tog bort den där cancern utan att ens lämna ett ärr, vet Ni nu inte, att samma Gud är här? [Församlingen säger: "Amen!"—Red.] Och det enda, som Han väntar på, är att Hans här ska komma på plats, liksom stjärnorna, komma på plats.

52 Vet Ni nu, att vi har haft krig efter krig och rykten om krig? Och om jorden består, kommer vi att få flera krig i massor. Men inser Ni, att det faktiskt bara finns två makter i hela universum? Alla våra skiljaktigheter mellan nationer och skiljaktigheter mellan varandra och allting, det rör sig om två makter. Det finns bara två makter och det finns bara två rikena, två makter och två rikena. Allt det andra, de små underordnade sakerna, hör ihop med antingen den ena eller den andra av dessa makter. Och de här makterna är Guds makt och Satans makt. Det är det som. . . Vartenda krig, varenda störning, allting, som kommer på, styrs antingen av Guds makt eller Satans makt, för det är det enda två makter, som finns. Och det är livets makt och dödens makt. Det är nu de enda två makterna.

53 Och Satan kan bara. . . Hans makt, som han har, är den förvrängda Gudsmakten. Det är ingen verklig makt. Det är en förvrängning av Guds makt, allting som Satan har. Döden är bara ett förvrängt liv. En lögn är bara sanningen sagd på fel sätt. Förstår Ni? Åktenskapsbrott är en — en missbrukad akt, en rättfärdig akt, som missbrukas. Förstår Ni? Allting, som Satan har, är någonting, som har förvrängts, men det är en makt.

54 Och vi sitter här idag och den ena eller den andra makten kommer att styra oss. Så låt oss kasta ut den onda! Låt oss inta våra platser liksom himlarnas stjärnor!

55 Som Bibeln säger: "Irrande stjärnor," i Judas' brev, "som skummar över av sin egen skam." Och vi vill inte vara irrande stjärnor, undra om *det här* är rätt, undra om *det där* är rätt, undra om det kommer att ske, undra hur det skulle kunna vara. Irra inte! Stå kvar som dessa himmelens stjärnor, som en riktig soldat på sin plikts post! Stå där, och tro! Liv och död.

56 En krigshär nu, då det verkligen är en krigshär, en nation, som gör sig redo att gå emot en annan nation, den borde först sätta sig ner och fundera ut, vad som är rätt och fel och om de kan gå emot den andra nationen eller inte. Jesus lärde så. Och om folk skulle göra det, om nationerna skulle — skulle sätta sig ner och stanna till och tänka på de här sakerna, skulle vi inte få flera krig.

57 Nu finner vi, att om en människa inte gör det, om nationens militära toppar inte sätter sig ner, först, och tänker och ser efter, om de har rätt och deras motiv och mål är rätta och om de har tillräcklig styrka och makt att övervinna den andra krigshären, då kommer de säkert att förlora.

⁵⁸ Det var där, som general Custer gjorde sitt ödesdigra misstag. General Custer hade, som jag förstår det, order från regeringen att inte gå in i Siouxernas land, för det var en religiös tid för dem. Det var en tid för tillbedjan. De hade en högtid. Men Custer blev drucken och han tyckte, att han bara skulle göra det ändå. Han skulle gå in, antingen det var order eller inte order. Och då sköt de faktiskt några oskyldiga människor, sköt mot dem. Jag tror de träffade några av dem. Det var spejare, som var ute och letade efter mat, för att ge till de — de sina, medan de var i tillbedjan. Och Custer såg dem, då han gick över, och trodde att de hotade deras flank och så sköt de in bland de här spejarna. Och de här spejarna flydde, kom tillbaka. Vad gjorde de? De beväpnade sig och här kom de. Och det var slutet för general Custer, för att han inte satte sig ner och tänkte, först.

⁵⁹ Han hade ingenting där att göra. Han hade ingen rätt att vara där. Han hade drivit indianerna från östkusten, hela vägen över Västern i alla fall. Och de hade ett avtal, men han bröt avtalet. Och då han bröt avtalet, då förlorade han slaget.

⁶⁰ Och en krigshär också, först, då den gör sig redo för strid, måste det väljas ut några soldater. De måste vara klädda för strid. De måste vara övade för strid.

⁶¹ Och jag tror, att den största strid, som någonsin har utkämpats, nu är färdig att sättas igång. Jag tror, att Gud har valt ut sina soldater. Jag tror, att Han har klätt dem, övat dem. Och krigsfronten är nu fastlagd, man gör sig klar att börja.

⁶² Den här stora, första striden, som någonsin utkämpats, började i Himmelen, då Mikael och hans Änglar stred mot Lucifer och hans änglar. Den började först, den första striden var i Himmelen. Så synden uppstod inte på jorden, den uppstod i Himmelen.

⁶³ Och sedan kastades den ner från Himmelen, kastades ut ur Himmelen till jorden och föll över mänskliga varelser. Då blev striden mänskliga strider, från att ha varit änglars. Och Satan kom för att förstöra Guds skapelse, det som Gud hade skapat att vara till för Honom. Han, Satan, hade kommit för att förstöra detta. Det är vad hans avsikt var, det var att förstöra den. Då började striden här på jorden, och började i oss, och har rasat hela tiden sedan dess.

⁶⁴ Innan de nu kan ställa upp till någon strid, måste de välja en mötesplats eller en plats, där striden ska utkämpas, en utvald plats.

⁶⁵ I första världskriget placerades den så, ett ingen-mans-land och platser, där de stred. Och de måste ha en utvald plats.

⁶⁶ Liksom då Israel gick till strid mot filisteerna, fanns det en — en — en höjd på varje sida, där de samlades. Och det var

där Goliat kom ut och ropade till Israels härar. Det var där David mötte honom, i dalen, då han gick över den lilla bäcken, som rann mellan de två höjderna, plockade han upp stenarna.

⁶⁷ Det måste finnas en utvald plats. Och på den finns det ett — en gemensam mark, ingen-mans-land, och de strider *här* på den platsen. De strider inte bara, den ene strider *här* borta och en *här* nere och en springer *hit* bort. Det finns en stridsfront, där de möts och prövar sina styrkor, där varje armé prövar sina krafter mot den andra armén, en gemensam mötesplats. Gå nu inte miste om det här!

⁶⁸ Då den här stora striden började på jorden, måste det finnas en gemensam mötesplats. Det måste finnas en utvald plats, där striden skulle börja och där striden skulle rasa. Och det slagfältet började i det mänskliga intellektet. Det är där striden börjar. Det mänskliga intellektet utvaldes till plats för striden, där den hade börjat, och det är för att beslut fattas från intellektet, huvudet. De startade det nu aldrig från någon organisation. De startade det aldrig från någonting mekaniskt. Området började aldrig där. Därför kan den där organisationen aldrig, aldrig utföra Guds verk, för stridsplatsen, där Du måste möta Din fiende, är i intellektet. Du måste göra Ditt val. Det möter Dig.

⁶⁹ Jag vill, att den här lilla flickan här, som är mycket sjuk, ska försäkra sig om att lyssna till det här nu, riktigt noga.

⁷⁰ Besluten fattas i intellektet, huvudet. Det är där Satan möter Dig och besluten finns, för Gud skapade människan så.

⁷¹ Nu har jag (om Du skulle titta på mina anteckningar här) en liten karta uppritad. Jag hade den här för inte så länge sedan, på . . . Använde den på tavlan. Den mänskliga varelsen är konstruerad precis som ett vetekorn. Det är ett frö. Och den mänskliga varelsen är ett frö. Fysiskt sett är Du Din fars och mors frö. Och livet kommer från fadern, pulpan kommer från modern. Så de två tillsammans, ägget och blodet kommer tillsammans. Och i blodcellen är livet. Och där inne börjar det utvecklas och skapar barnet. Nu har vilket frö som helst ett skal på utsidan, insidan är pulpa. Och inne i pulpan är livsembryot. Nå, det är så vi är skapta. Vi är kropp, själ och ande. Utsidan, kroppen, skalet, innanför det, samvetet osv., är själen och inne i själen är en ande. Och anden styr alla de andra.

⁷² Om Du nu skulle sätta Dig ner, då Du kommer hem, och rita tre små ringar. Du kommer att finna, att den utvändiga kroppen har fem sinnen, som den kontaktas genom och det är se, smaka, känna, lukta, höra. Det är de fem sinnen, som styr den mänskliga kroppen.

⁷³ Inuti kroppen är en själ och den själen styrs av fantasier, samvete, minne, resonemang och känslor. Det är det, som styr själen.

74 Men anden, den har bara ett enda sinne. Anden . . . Å, låt oss få tag i det! Anden har ett enda sinne och det sinnet är, det ena eller andra som behärskar det, är tro eller tvivel. Exakt så är det. Och det finns bara en enda väg till den, det är den fria viljan. Du kan ta emot tvivel eller Du kan ta emot tro, det ena eller det andra Du vill arbeta med. Därför börjar Satan med den viktigaste delen, att få människans ande att tvivla på Guds Ord. Gud börjar med den viktigaste delen, att lägga Sitt Ord i den där anden. Var så god! Det är det, som åstadkommer det.

75 Om den här församlingen just nu kunde bli hopfogad och sammanknuten, så att varenda person skulle vara i ett enda ackord, utan en skugga av tvivel någonstans, skulle det inte finnas någon svag person ibland oss om fem minuter till. Det skulle inte finnas någon här, som ville ha Den Helige Ande, som inte skulle få Den, om man bara kunde få den där speciella saken ordnad. Nu är det där striden börjar, precis i Ditt intellekt, oavsett om Du vill.

76 Kom nu ihåg, det är inte Christian Science nu, intellektets makt över materien. Det där har inte . . . Intellektet tar emot Livet, som är Guds Ord och ger Liv där. Enbart Din tanke åstadkommer det inte. Men Guds Ord, givet i Din tankes kanal. Förstår Du? Det är inte tanken, som Christian Science får det till, intellektets makt över materien. Nej, det är inte det.

77 Utan Ditt intellekt tar emot Det. Det fattar Det. Vad är Ditt intellekt styrt av? Din Ande. Och Din ande får tag i Guds Ord och det är Det, som har Liv i Sig. Det tar med Sig Liv in i Dig. Å, broder! Då det där sker, då Livet kommer ner genom den där kanalen, in i Dig, uppenbaras Guds Ord i Dig. "Om Ni förblir i mig och mina Ord förblir i Er, så be om vad Ni vill och det ska bli gjort åt Er."

78 Vad åstadkommer då det där? Från mitten på hjärtat, som är själen, därifrån går det ut och fyller på varenda kanal. Bekymret med det är, att vi står *här* inne med en massa tvivel och försöker ta emot det, som är *där* ute. Du måste sluta med det där och komma ner genom den där kanalen med Guds sanna Ord och då går Det ut, självt, automatiskt. Det är det, som är på insidan. Det är det, som räknas, insidan är det.

Satans närmande kommer från insidan.

79 Nu säger Du: "Jag stjälar inte. Jag dricker inte. Jag gör inte de här sakerna." Det där har ingenting att göra med det.

80 Ser Du, det är insidan. Det spelar ingen roll, hur god Du är, hur moralisk Du är, hur sanningsenlig Du är, de där sakerna respekteras. Men Jesus sa: "Om inte en människa blir född på nytt." Förstår Du? Någoting måste ske på insidan. I annat fall är det där konstgjort, oäkta, för djupt i Ditt hjärta åstundar Du att få göra det i alla fall. Det kan inte vara konstgjort. Det måste vara äkta.

⁸¹ Och det finns bara en enda väg, som det där kan komma ner på och det är genom den fria viljan, komma in i Din själ genom Dina tankar. "Som en människa tänker i sitt hjärta, sådan är hon." "Om Ni säger till detta berg: 'Flytta på Dig!' och inte tvivlar i Ert hjärta utan tror att det Ni har sagt ska ske, kan Ni få det Ni sa." "Får Ni tag i det? [Församlingen säger: "Amen."—Red.] Var så god! Förstår Ni? Där är stridsfältet. Om man bara får igång det där, först.

⁸² Vi är så angelägna att få se saker gjorda. Vi är så angelägna att få göra saker för Gud. Den här lilla damen är in... angelägen, utan tvivel angelägen att få leva. Hon vill bli bra. Andra är här, vill bli bra. Och då vi hör om det där fallet, som doktorn, de dödas uppståndelse, de stora, mäktiga saker, som vår Gud har gjort, då är vi angelägna. Och saken är den, att vi försöker sträcka oss genom de här sinnena, för att gripa tag i någonting här, som samvetet.

⁸³ Så många människor har feltolkat Ordet, massor av gånger. Och jag har blivit missförstådd genom detta, genom att ge inbjudningar till altaret. Jag sa: "Jag var inte så mycket för inbjudan till altaret", och menade inte, att man inte borde göra inbjudan till altaret.

⁸⁴ Men någon tar någon i armen, säger: "Å, broder John, vet Du vad? Du och jag har varit grannar hela den här tiden. Kom fram hit till altaret och böj Dig!" Vad är det, han gör? Önskar jag hade en svart tavla här, så jag kunde visa Er, vad han gör! Han försöker arbeta genom hans själ, på känslorna. Det fungerar inte. Det är inte vägen. Det är det absolut inte.

⁸⁵ Kanske han arbetar i (vad då?) ett minne, genom hans själs sinne. "Å, broder John, Du hade en underbar mor. Hon dog för länge sedan." Ett minne! Förstår Ni? Man kan inte göra så.

⁸⁶ Det måste komma på den fria viljans väg. Du själv låter Guds Ord... Du kommer inte för att Din mor var en god kvinna. Du kommer inte för att Du är en god granne. Du kommer för att Gud kallar Dig att komma och Du tar emot Honom på Hans Ords grund. Det är det Ordet, som betyder allt. Det Ordet! Om Du kan få allting ur vägen, allt samvete, alla sinnen och bara låta Ordet komma in, kommer det Ordet att frambringa precis exakt.

⁸⁷ Här, ser Ni, vad Det är övertäckt av? Man säger: "Nja, nu", säger man, "nåja, samvetet och de där sinnena osv., har de ingenting att göra med det, broder Branham?" Visst har det det. Men om Du låter Ordet komma in och täcker över Det med samvete, då kan Det inte växa. Det kommer att bli ett vanställt ord.

⁸⁸ Har Du någon gång sett ett fint majskorn planterat i jorden och låtit en käpp falla över det? Det kommer att växa krokigt. Vilken slingerväxt som helst, vad som helst, som växer upp, kommer att göra det, för någonting har hindrat det.

89 Nåväl, det är så det är ställt med vår Pingst-tro idag. Vi har låtit alltför många saker hindra Den, den Tro, som vi har blivit lärda, Den Helige Ande, som har bott i oss. Vi har låtit alltför många ting göra det, då vi har sett på någon annan.

90 Och djävulen försöker alltid peka ut någons misslyckande för Dig, men han försöker hålla Dig borta från det verkliga vittnesbördet, som är äkta. Han kommer att peka ut en hycklare för Dig, någon gång, som gick ut och efterapade någonting. Han gjorde det inte, för han apade efter. Men om det kom från Guds Ords sanna källa: "Himmel och jord ska förgås, men mitt Ord kan inte förgås.", måste Det stanna där.

Förstår Du det, syster?

91 Det måste tas emot i sinnet, sedan tros det med hjärtat. Då blir Guds Ord en verklighet, då blir alla själens och kroppens sinnen helt renskurade med Den Helige Ande. Då flödar ens Guds-uppfattning, ens Guds-samvete, allt som är gudfruktigt, genom en. Där finns inte ett tvivel någonstans. Där finns ingenting, som kan göra uppror.

92 Det finns ingenting, som kan komma upp i minnet och säga: "Nåja, jag kommer ihåg att fröken Jones försökte lita på Gud, och fröken *Den-och-den*. Fröken Doe försökte lita på Gud för helbräddagörelse en gång och hon misslyckades." Förstår Ni?

93 Men om den där kanalen hade rensats upp och rengjorts och blivit fylld på insidan med Den Helige Ande, kommer man inte ens ihåg det där, hur det än var med fröken Jones och vad hon gjorde. Det är Du och Gud tillsammans och ingen annan än Ni två. Var så god! Där är Din strid. Döda honom från början! Stoppa honom fullständigt på en gång! Det är inte fråga om hur länge Du kan få kriget att fortsätta. Det är: Stoppa det just nu!

94 Om Du ska komma och Du ska behålla de där minnena och samvetena och allting och tänka på: "Nja, jag kanske inte lyckas. Det kanske inte är riktigt." Gör inte alls det där!

95 Man kastar allting åt sidan och öppnar kanalen och säger: "Gud. Ditt Ord är sant i Evighet, och Det är för mig. Om hela församlingen misslyckas, om hela världen misslyckas, kan jag ändå inte misslyckas, för jag tar Ditt Ord." Där är striden. Det är saken.

96 Varför skulle Gud Allsmäktig ta bort en cancer från en kvinnas bröst, utan ett ärr, och låta ett barn ligga och dö? Nej, sir.

97 En liten flicka kom hit för inte länge sedan från högstadiet. Hennes mor ringde upp mig och sa: "Broder Branham, min flicka har Hodgkins sjukdom." Det är cancer, som formar sig i bulor. Och doktorerna tog ett stycke från en förändring på hennes hals, skickade iväg den, och det var otvivelaktigt Hodgkins sjukdom.

⁹⁸ Så han sa: "Nästa, som bryter ut, kan bryta ut över hennes hjärta. Då den gör det, är det slut med henne." Han sa: "Hon har inte. . . Så som de bryter ut har hon ungefär, omkring tre månader att leva."

⁹⁹ Modern sa: "Vad ska jag göra? Skicka tillbaka henne till skolan?"

¹⁰⁰ Han sa: "Låt henne gå, för troligen kommer hon att gå bort plötsligt." Och han sa: "Låt henne bara gå och leva ett så normalt liv, som hon kan! Tala inte om någonting om det för henne!"

Så damen sa till mig: "Vad måste jag göra?"

¹⁰¹ Jag sa: "Ta upp henne hit och ställ henne i bönekön!" Och jag sa: "Kom med henne, Du!" Jag kände en litet underlig känsla.

¹⁰² Och då den lilla flickan kom den förmiddagen, med läppar som såg blå ut, av makeup, och som skolan har dem. Och – och den lilla kom. Jag visste inte vem hon kunde vara. Skulle ringa mig per telefon. Jag tog tag i hennes hand. Jag sa: "God morgon, syster!" Där var hon. Det var hon. Bara för några ögonblick såg jag ner på hennes mor och såg dem båda utan Gud, utan Kristus. Jag sa: "Hur kan Ni vänta Er helbrägda-görelse på de här grunderna? Vill Ni ta emot Jesus Kristus som Er personlige Frälsare?" Jag sa: "Vill Ni komma till den här dopgraven och bli döpta i Jesu Kristi Namn till era synders förlåtelse?"

De sa: "Det ska vi göra."

¹⁰³ Å, Ni vet, vad som hände. Kvinnan kanske sitter här i förmiddag. Många av Er känner till fallet. Broder Mike Egan, en av förtroendemännen här, bevakade fallet. Det var för en fyra eller fem år sedan. Den lilla flickan togs tillbaka till doktorn, inte ett enda spår av Hodgkins sjukdom fanns i henne.

¹⁰⁴ Vad var det fråga om? Man måste öppna kanalen först. Man måste få Soldaten, Den Helige Ande, placerad vid stridslinjen, det kräver Guds Ord. Han är Ordet. Och då Han står där, finns det ingenting, som kan stoppa Det. Det finns ingenting. Varenda en av de andra kanalerna är upprensad. Precis som en gammal ångpanna med ångröret tilltäppt. Om man lägger in en brasa, kommer ens sak att explodera. Det är så det är ställt med så många uppblåsta kristna, det är för att de inte rensar upp kanalerna, de går inte ner till insidan. Man måste rengöra det, samvete, minne, tankar, lägga alltsammans åt sidan och komma från insidan och ut med det oförfälskade Gudsordet, att Det är Sanningen.

¹⁰⁵ Om än tio tusen dog på *den här* sidan idag, medan de trodde, tio tusen dog på *den där* sidan i morgon, medan de trodde, det där har ingenting att göra med mig. Jag är individen. Det är jag, som tror. Det är jag, som litar på det. Och vi blickar tillbaka, om vi ville öppna våra kanaler då, om vi kan, och se efter. Vi finner *den här* och *den där* och *den här* och *den där*, tusentals av dem, som vittnar.

¹⁰⁶ Men djävulen kommer att försöka komma raka vägen tillbaka. Ser Ni, om han över huvud taget kan komma in där, har han med detsamma rutten upplagd för din krigshär.

¹⁰⁷ Om Du har Dina sinnen, syn, smak, känsel, lukt och hörsel, de är all right, men lita inte på dem, såvida de inte stämmer med Ordet! De är all right men lyssna inte till dem, om de inte stämmer med Ordet! Fantasier nu, samvete, minnen, förnuft och ömhet, de är all right, om de stämmer med Ordet. Men om din ömhet inte stämmer med Ordet, gör Dig av med den! Du skulle spränga ett ångrör på en gång. Förstår Du? Om Ditt förnuft är oenigt med Ordet, kom bort ifrån det! Det är riktigt. Maskinen. . . Om Ditt minne, om Dina fantasier, om Ditt samvete, vad som helst, är oenigt med Det Där, som är på insidan, gör Dig av med det!

¹⁰⁸ Vad har Du då? Du har ett solsystem. Halleluja! Det är: Gud satte stjärnorna i ordning och sa: "Häng där tills jag kallar på Er!" De stannar där. Ingenting kommer att flytta på dem. Då Gud kan få en människa i Sina händer, så att hon kan få sinnen, samvete, allting upprensat, så att det står med Gud bakom sig i anden, det finns inte en djävul i hela världen, som kan peta in ett tvivel där. Det är riktigt.

Han kommer och säger: "Du känner Dig inte alls bättre."

¹⁰⁹ Till och med Ditt samvete är borta, för det där. Ångröret är så rent, att det ropar: "Halleluja!" Myningen blåser i visslan: "Åra vare Gud!" Det blänker, visst, precis så rent och klart, för Guds Ord att verka igenom, Guds Kraft. Förstår Du? Det är huvudsaken.

¹¹⁰ Där är Ditt slagfält. Ditt slagfält är här borta i begynnel-sen, här borta i själen, borta i Ditt sinne, som öppnas. Sinnet är porten till själen, porten till anden, rättare sagt. Ditt sinne öppnar sig och tar emot anden, eller också avvisar det anden. Du kan ha små samvetsbetänkligheter och små känslor och små förnimmelser, alla de där sakerna. Det där har ingenting att göra med det. Det där är bara små förnimmelser och sådant. Men då det blir fråga om verklighet, öppnar Ditt sinne sig. Ditt sinne antingen tar emot eller avvisar det. Så är det, vänner.

Gud, låt ingen av dem missa det!

¹¹¹ Ser Du, det är Ditt sinne, som öppnar dörren eller stänger dörren och lyssnar till Ditt samvete, lyssnar till Ditt minne, lyssnar till Dina känslor. Men då Ditt sinne stänger sig för de där sakerna och låter Gud, Hans Ords Ande, komma in, blåser det ut resten av sakerna. Vartenda tvivel är borta. Varenda rädsla är borta. Varenda förnimmelse av tvivel är borta. Varenda känsla är borta. Det finns ingenting, som står kvar där, annat än Guds Ord och Satan kan inte strida mot Det. Nej, sir! Han kan inte strida mot Det. Nu vet vi, att det är sant.

¹¹² De här striderna har rasat sedan Edens lustgårds tid, striden i det mänskliga sinnet. Satan satte igång den. Vad gjorde han, då han träffade Eva? Han förnekade inte Guds Ord utan han förskönade Det. Han täppte till några små kanaler här någonstans. Han sa: "Men säkerligen . . . Gud . . ." 1 Mos. 3:1. Förstår Ni? "Säkerligen, Gud, alla de här sakerna, som Han — Han — Han lovade . . ." Han visste, att Ordet hade rätt. Men han visste, att han inte bara kunde komma raka vägen ut och basunera ut Det, smattra på så där, men han — han — han sockrade Det.

¹¹³ Liksom mamma brukade göra för att få oss att ta medicin. Och hon brukade hålla apelsinsaft i ricinolja. Oj, ta hellre ricinoljan utan apelsinsaften! Vad som helst, som är hyckleri! Förstår Ni? Hon . . . Vi brukade vara tvungna att gå upp på natten, och hon gav oss kololja mot krupp. Och hon tog kololja och hade socker på den, ser Ni, ett slags hyckleri. Men det brände nästan ut ens tonsiller på vägen ner, sedan sockret försvunnit.

¹¹⁴ Ja, det är så det är, min vän. Satan försöker att — att vara skenhelig med det. Han försöker visa Dig någonting bättre, en lättare väg, en förnuftigare plan. Men det finns ingen förnuftigare plan än den, som Gud gjorde upp i begynnelsen, Hans Ord. Håll Dig till det Ordet! Få grepp om Det! Låt Det få grepp om Dig! Stanna där hos Det! Det är — det är saken.

¹¹⁵ Striden rasade då Eva öppnade sitt sinne för att lyssna till sitt förnuft. Det var ångröret det kom i. Det var kanalen det rann genom, hennes förnuft. Hon, i sin själ resonerade hon.

¹¹⁶ Hennes ögon var synen. Hon såg ormen. Han var vacker, stilig, mycket bättre än hennes egen man. Han var det listigaste av alla markens djur och han var troligen en fagrare man än hennes man. Han såg ut som ett stort maskulint djur, där han stod. Så skicklig han var! Och han försökte tala om för henne, vilken härlig sak det var.

¹¹⁷ Och det första hon gjorde, öppnade hon sitt sinne. Och då hon gjorde det, fångade mänskliga resonemang det. "Å, skulle inte det där vara en spännande upplevelse?"

¹¹⁸ Det är det han gör med en kvinna idag. En kvinna med en underbar liten man finner en klyftig, stor, maskulin man. Den här mannen försöker öppna resonemangen. Kom ihåg, det där är Satan! Det där är djävulen. Eller tvärtom, man till kvinna, kvinna till man, antingen eller. Vad gör han? Arbetar med den där resonemangskraften, samvetet eller någonting, börjar ta sig igenom.

¹¹⁹ Men ge Guds Ord första platsen! En människa kan inte ens komma till. . . Hon kan inte synda. . . Halleluja! Här är det. Det här kommer färskt. En människa kan inte synda, förrän hon först kastar Guds Ord åt sidan. Hon kan inte ens synda, dvs. tvivla. Innan hon först gör sig av med Guds Ord, Guds närhet, kan hon inte synda.

¹²⁰ Eva kunde inte synda förrän hon hade lagt Guds Ord åt sidan, då hon öppnade sin resonemangskanal genom sin själ och började resonera. "Å, visst. Min man har aldrig berättat det här för mig, men jag tror att Du . . . Han sa till mig, att jag inte skulle göra det här, men vet Du, Du gör det så verkligt och så klart. Jag — jag tror, att det skulle vara underbart, för Du gör det så verkligt för mig." Ser Ni, där var den första striden. Och genom den striden har vartenda annat krig orsakats. Och varenda blodsutgjutelse, som någonsin kom, orsakades just där i Eden. Hon tvivlade på Guds Ord.

¹²¹ Och om en enda liten prick av Guds Ord, som betvivlades, orsakade allt detta elände, hur ska vi då komma tillbaka, så länge vi betvivlar Ordet? Det kan man inte göra. Måste stänga av alla de här andra sakerna, samvete, minnen och säg . . . Resonemang och alla de här andra sakerna. "Bryter ner resonemangen." Vi resonerar inte alls om det, ingenting alls.

¹²² Vi tar bara emot Ordet på grund av att: "Gud sa så." och sätter en ström mellan Dig och Gud. Då öppnas varenda kanal mellan Dig och Gud.

¹²³ Där är striden, den allra första frontlinjen. Låt oss inte använda en 22:ans bössa, låt oss få tag i en atombomb! Låt oss göra jobbet rätt! Låt oss få tag i Guds atombomb! "Vad är det, broder Branham?" T-r-o på Hans Ord. Det är Guds atombomb. Den blåser iväg sjukdom och djävlar åt höger och vänster. Den — den förintar dem. Åtskiljer . . . Å, den är . . . Den förstör helt enkelt. Den löser upp allting, som är ogudaktigt. Då den där trosbomben faller där inne, med Guds Ord bakom sig, blåser den bort varenda djävul, varenda sjukdom, vartenda lidande.

¹²⁴ Du säger: "Är det där riktigt, broder Branham? Varför gör den det då för somliga och inte för andra?"

¹²⁵ Det beror på kanalen. Man kan titta ut och se det. Men man måste ha det *här* inne och titta *häråt*. Inte *där* ute och titta in, man måste vara inne och titta ut. Förstår Du? Du kan inte komma genom resonemang. Du kan inte komma genom de här andra sakerna. Du måste komma raka vägen ner genom Guds kanal för det, raka vägen in i själen. Och hur gör man det? Vad är den sista kanalen?

¹²⁶ Det kommer att reso . . . Hela vägen fram. Man säger, sinnena, "Å, jag — jag kan känna det. Ja, där är det. Nää. Å, jag — jag kanske känner lukten av det, osv. De där sakerna finns. Ja." Därefter resonerar man: "Jaa, det ser ut som att han borde veta, vad han talar om. Doktorn säger, att jag inte kan bli bra. Det borde vara så." Ser Du, just där har Du — Du har fel. Det där är djävulen, som står där. Det där är djävulen, som petar in de där sakerna i Dig. Tro det inte!

127 ”Halleluja! Guds ord säger att jag kommer att . . . ’Framför allt vill jag, att Din hälsa ska blomstra.’ Det är riktigt.” Hur ska Du kunna vara en verklig soldat där ute? Ser Du: ”Jag vill, att Din hälsa ska blomstra.”

128 Där är det, just där, de där kanalerna. Få dem öppnade, bara! Gå inte bara förbi dem!

129 Om då Satan kan komma igenom där, komma genom de här samvetsbetänkligheterna och alla de här andra sakerna, då kommer han raka vägen fram här till själens ände, i sinnet. Om han nu bara kan få Dig . . . Du kommer aldrig — Du kommer aldrig att se på en enda av dem, förrän Du först måste släppa in honom *här*. Du måste släppa in honom. Då han så kommer in, har han kontrollen. Vad gör han då? Han börjar använda samvetet. Han börjar använda *det här*, börjar använda *det här* utloppet. Vad är det? Se, smaka, känna, lukta, höra, fantasier, samvete, minne, förnuft, ömhet. Han börjar använda alla de där olika små kanalerna, så länge han kunde komma in, hellre än *den här* enda här. Han måste komma in i Ditt sinne först och Du måste tillåta det. Det kan . . . Lyssna! Det kan hamra emot Dig, men det kan inte komma åt Dig, förrän Du tar emot det.

130 Då Satan gick fram till Eva och sa: ”Vet Du, frukten är angenäm.”, stannade hon för ett ögonblick. Å, det var då hon gjorde ett misstag, då hon stannade för ett ögonblick.

131 Stanna inte för någonting! Du har Budskapet. Jesus lever. Gud är helbrägdagörare. Det är Budskapet. Stanna inte för någonting, inga resonemang, ingenting annat alls.

132 Men hon stannade för ett ögonblick. Det var då Satan promenerade raka vägen in i det sinnet. Hon sa: ”Jaa, det låter förnuftigt.” Å, gör inte det! Ta bara vad Gud sa!

133 Abraham, tänk om han skulle ha stannat för att resonera, då Gud sa till honom, att han skulle få ett barn med Sara, och hon var sextiofem och han sjuttiofem! Och då han var hundra och hon var — och hon var nittio, bekände han — han — han bekände ändå, att Guds Ord var sant. Och han talade om de där sakerna, som inte fanns, som om de fanns. Förstår Ni? Han . . . Till och med hoppet, fanns det något hopp? Han använde inte ens hoppet.

134 ”Mja,” säger man, ”jag hoppas, att jag kan bli all right. Jag hoppas, att jag ska bli bra. Jag hoppas, att jag får Den Helige Ande. Jag hoppas, att jag är en kristen. Jag hoppas, att jag gör *detta*.” Det där vill man inte ha.

135 Abraham såg aldrig på det där. Amen! ”Där inget hopp fanns, trodde han ändå Guds Ord.” Tro är mera än hopp. Tron kommer *här* bakifrån, från insidan. Tron kommer *härifrån*.

136 Hur kommer han in? Genom det här sinnet, detta — den här dörren, frontlinjen, som ligger där.

137 Nu får Du så ställa upp till strid! Nu sitter djävulen intill varenda hjärta i förmiddag. Han sitter vid den här lilla flickans hjärta. Han sitter vid Era hjärtan. Han sitter överallt här. Han säger: "Å, jag har sett Dig försöka tidigare. Jag har hört det där förr."

138 Kasta ut honom! Det är alltsammans. Kasta ut honom! Vad sa Bibeln här, vår text? "Att kasta ut honom." Det är riktigt. "Att kasta ut honom." Vi har blivit utbildade.

139 Jag tänker: "Vad är det med oss predikanter?" Jag undrar vilken slags utbildning vi har fått.

140 Gud håller på att utbilda för den här stora striden. Matteus 24 sa där, och även Daniel 12 sa: "Det skulle komma en vedermöda, vars like aldrig har setts på jorden tidigare." Och vi lever i den tiden, då kultur och utblidning och sådant har överhöljt Guds Ord och kommit in i resonemang osv. Striden är nu. Vem kommer att stå? Halleluja! Striden ska just börja. Hon är uppställd nu. Titta, vilken mäktig opposition vi har där borta!

141 Vem vill vara som David? Han sa: "Står Ni och låter den där oomskurne filistéen trotsa Guds arméer? Jag ska gå och strida mot honom." Amen. Gud vill ha män och kvinnor i förmiddag, som kan resa sig upp och säga: "Jag ska ta Herren på Orden." Amen. Vad som än misslyckas, var *det här* och *det där* och vad än *den där* gjorde. Det där har ingenting att göra med det. Ni Saul-ar osv. Om Ni är rädda för honom, så ge Er iväg, dit Ni hör hemma! Men Guds armé rycker fram, amen, tappra män, trons män, kraftens män, förståelsens män. De behöver inte vara slipade. De behöver inte vara utbildade. De måste vara kanaler. Gud tar de där små kanalerna.

142 Hon stannade för ett ögonblick för att resonera och sa: "Nåja, låt oss nu se!" Jaa, precis som om, tänk om. . .

143 Den här lilla damen i förmiddag, otvivelaktigt har doktorn sagt till henne, att hon är precis vid slutet av vägen, "Det finns ingenting, som skulle kunna göras." Nåväl, det där är nu den där doktorn. Jag dömer inte honom. Den där mannen är en vetenskaplig man. Han ser, att sjukdomen har besegrat barnets kropp. Den är bortom allting. Han har inte någon medicin, som kan stoppa den.

144 Så kommer den där cancern att besegra den där kvinnan. Visst hade döden besegrat det där barnet, men vår Över-befälhavare, halleluja, för den här mäktiga armén, Han är uppståndelsen och Livet. Ingenting kan besegra Honom. Halleluja!

145 Arméns hjärnor ligger i dess befälhavare, intelligensen. Rommel i Tyskland var Tysklands hjärna, inte Hitler. Rommel! Det är riktigt. Eisenhower! Militärer! Patton! De där männen, som var vid fronten, det berodde på hur de gav order. Följ Din

befälhavare, om han är den rätta sortens general. Om han är den rätta sorten, om han är fyrstjärnig general, om han är bevisad, om han har visat sig ha rätt, så följ honom! Om det än tycks Dig vara fel, fortsätt till fronten! Gör som han säger Dig!

¹⁴⁶ Halleluja! Vi har en femstjärnig General, som stavas J-e-s-u-s, som placerar fem stjärnor på oss: f-a-i-t-h. [*Faith* betyder *tro*.—Övers.]] Han har aldrig förlorat en strid. Halleluja! Han besegrade döden, dödsriket och graven. Få djävularna ur vägen! Han är den store Överbefälhavaren. Så djävulen är inte ens med i bilden.

¹⁴⁷ Den största strid, som någonsin har rasat, är precis färdig att börja nu. Visst är den det. Å! Halleluja!

¹⁴⁸ Då jag tänker på det! Då jag stod och såg Honom göra saker, såg Honom uppenbara saker, öppna saker, säga: ”Det kommer att vara så här och så där.”, där är det! Å, ser tillbaka *hit* och säger: ”Vem är denne store Befälhavare?” Å, jag ser inte tillbaka och ser efter om det är doktor *Så-och-så*. Jag ser efter, vad Befälhavaren sa. ”Han är vår frälsnings Befälhavare.” Halleluja! Vad är frälsning? Förlossning! Glory! ”Han är vår förlossnings Befälhavare.”

¹⁴⁹ Stormningens stora stund är inne. Halleluja! Soldat med glimmande vapen, vajande färger! Tro och tvivel ställer upp sig i det här tabernaklet i förmiddag. Tvivlet på ena sidan, tron på den andra. Soldater, stå på Er plikts post! Halleluja! Vår Befälhavare, Morgenstjärnan, leder oss framåt. Han går aldrig tillbaka. Han känner inte till ordet reträtt. Han behöver inte retirera. Amen. Visst!

¹⁵⁰ Det största fältslag, som någonsin har utkämpats, det pågår just här inne nu, ja, Sir, mellan liv och död, mellan sjukdom och hälsa, mellan tro och tvivel, oj, oj, mellan frihet och trældom. Striden är igång! Låt Era spjut glänsa, soldater! Polera upp rustningen! Gud håller på att få Sina soldater redo. Amen. Gud smörjer Sin armé.

¹⁵¹ Amerika klär sina soldater i det bästa de kan få att klä sig med, stålhelmar och rustningar och vadhelst de har, bepansra-de stridsvagnar, vadhelst de far omkring i.

¹⁵² Gud klär Sin armé. Halleluja! Vilken slags utrustning använder vi? Svärdets Ande, Guds Ord! Amen! ”Guds Ord är skarpare än ett tveeggat svärd”, Hebr. 4, ”som till och med genomtränger benet, till och med benets märg, är till och med en Avslöjare av sinnets tankar.” Guds Ord! Att tro på Hans Ord, och det är på det sättet Gud utrustar.

¹⁵³ Det var Det Han gav Eva att beväpna sig med. Och hon förstörde sina vapen. Hur gjorde hon det? Genom att öppna sitt sinne för resonemang. Man resonerar inte med Guds Ord. Det är oresonligt. Man . . . Det är bara Guds Ord. Det finns inget — det är inget tvivel om Det. Det är inget resonemang om Det. Det är Guds Ord. Det avgör det. Det har det. Det avgör det för evigt.

154 Förstår Du, vad jag menar, kära syster? [Den sjuka systemen säger: "Amen."—Red.] Det är Guds Ord. Gud lovade det. Gud sa så.

155 De sa till Abraham: "Hur vet Du, att Du ska få det där barnet?"

"Gud sa så." Det avgjorde det.

"Nå, varför har Du då inte fått det?"

156 "Jag vet inte, när jag ska få det, men jag kommer att få det. Gud sa så. Det där stoppar mig inte alls." Han kall . . .

157 "Varför går Du inte tillbaka till Ditt hem, dit där Du kom ifrån?"

158 Jag ska vara en pilgrim och främling i det här landet." Amen! . . .? . . . Gud gav löftet. Gud kommer att ge mig barnet precis i det här landet, dit Han sände mig." Halleluja!

159 Gud kommer att hela Dig just i denna Den Helige Andes atmosfär, dit Han sände Dig. Gud kommer att ge det till Dig. Tro det bara! Amen. Öppna de där ångrören i själen och kroppen, sinnena och samvetet och låt bara Guds Ord tränga igenom först, inta det där sinnet! Där är slagfältet.

160 Säg inte: "Ja, om jag kunde känna det, om jag kände Guds härlighet falla! Å!" Det där har ingenting att göra med det, ingenting alls.

161 Öppna sinnet! Det är slagfältet. Det är där det ställs upp till strid, just här i frontlinjen, Ditt sinne. Öppna det och säg: "Jag . . . Vartenda tvivel, jag tvivlar på mina tvivel." Amen. "Jag tvivlar på mina tvivel nu. Jag tror på Guds Ord. Här kommer jag, Satan." Någonting kommer att ske. Visst gör det det. Ja, Sir.

162 Han smörjer Sina tjänare med Sin Ande. Han sänder dem änglar. Folk har roligt åt det där ibland, "änglar". Låt mig — låt mig bara slå upp någonting här tillsammans med Er, bara en minut! Låt oss slå upp Hebreerbrevet här, bara en minut! Hebreerbrevet, 4:e kapitlet, 4:e kapitlet, och låt oss . . . Jag menar 1:a kapitlet i Hebreerbrevet och låt oss slå upp 14:e versen!

Är inte alla dessa tjänsteandar, sända från . . . utsända för att betjäna dem, som ska arva frälsning?

. . . vilken av änglarna sa han: ". . . Sätt dig på min högra sida . . . ?"

. . . alla Guds änglar . . .

163 Här kommer nu Bibeln raka vägen tillbaka och säger oss här, att Gud sänder ut änglar. Glory! Vad är de? "Tjänsteandar". Glory! Tjänsteandar, sända varifrån? Från Guds Närhet. För att göra vad? Dela ut Hans Ord. Amen. De ska inte dela ut någon samfundsgrupps teologi, utan dela ut Hans Ord. Det är det. "Tjänsteandar, utsända."

164 Hur vet vi, att de är det? Bibeln säger att: "Herrens Ord kom till profeterna." Är det riktigt? De här änglarna delar ut Hans Ord genom Hans Ande, delar ut Ordet genom Den Helige Ande. Och Anden och Ordet kom till profeterna och profeterna hade Guds Ord. Det var orsaken till, att de kunde göra de kraftgärningar, som de gjorde. Det var inte mannen, det var Guds Ande i mannen. Kristi Ande i mannen, för Guds Ord. Vad hade han gjort? Rensat upp varenda kanal. Gud hade utvalt honom och han var smord med Den Helige Ande. Och det var inte han. Han gjorde aldrig någonting, förrän han såg det i en syn. Elia sa på berget Karmel: "Allt detta har jag gjort på Din befallning. Herre, låt det nu bli känt, att Du är Gud!" Å, ära vare Gud!

165 Jag har sett det så många gånger, då man ser Guds Ande tända en plats och den där platsen kommer under smörjelsen! Om den här lilla gruppen här inne i förmiddag bara kunde ta det här sinnet här, få vartenda tvivel ur vägen! Hur kan Ni tvivla mer, då Ni ser de döda — de döda uppväckta, de lama gå, de blinda se, de döva höra?

166 Herrens Ängel, Hans bild hänger till och med här på väggen, har gjort vetenskapen svarslös överallt. Vad gör Han? Stannar kvar precis hos Ordet. Amen. Det hugger av varenda djävul. Ja, det gör Det. Vad är Det? "Tjänsteandarna, sända från Guds Närhet", för att smörja Ordets talare, som stannar kvar hos Ordet. Och Han bekräftar Ordet med åtföljande tecken, har med sig Jesus, densamme igår, idag och i evighet. Där är Han.

167 Hur skulle vi kunna tvivla, då Han är både vetenskapligt, materiellt, andligt, på vartenda sätt, som kan bevisas, är Han bevisad *här*.

168 Vad är det för fel? Det är i våra sinnen. Vi öppnar våra sinnen för saken, säger: "Nåväl, jag vet nu inte om det skulle kunna vara så eller inte. Kanske, om jag känner mig bättre i morgon." Å, det där har ingenting alls att göra med det.

169 Som jag ofta har sagt, kanske Abraham hade sagt till Sara . . . Hon var över den ålder, då — då hon var kvinna. Ni vet, vad jag menar. Det är livets tid, hennes tjuugoåttio dagar. Ser Ni, hon var sextiofem år gammal. Hon hade troligen passerat det där för femton, tjuugo år sedan. Och han kanske sa till henne några dagar senare, sa: "Känner Du Dig något annorlunda, älskling?"

"Inte ett dugg annorlunda."

170 "Det har ingenting med det att göra. Vi bara fortsätter i alla fall. Nå, om Du nu börjar bli som en — en ung kvinna igen, vet vi, genom det där livsblodet, ja, då finner vi, att det kommer att förse babyn med en kudde och allting kommer att bli all right. Känner Du Dig nu något annorlunda idag? Det är en månad, sedan Han lovade mig. Känner Du Dig något annorlunda, älskling?"

171 ”Inte ett dugg, Abraham. Det finns inte ett enda tecken, ingenting. Jag — jag är fortfarande precis som jag har varit under de sista åren. Det är ingen skillnad alls.”

”Ära vare Gud! Kommer att få det ändå.”

172 ”Menar Du, Abraham, på . . . Titta, om Han lovade Dig, skulle Han säkert ge oss ett tecken *så här*. Säkert skulle Han ge oss ett tecken.” Hmpf! Halleluja!

173 ”Ett svagt och trolöst släkte söker efter tecken.” Det är riktigt. Han hade ett tecken. Vad var det? Guds Ord. Det var tecknet.

174 Hur kunde Gud hela det här barnet? Guds Ord sa så, antingen jag känner en förnimmelse eller ingen förnimmelse. Om jag . . . Vad som än sker, sa Gud så. Det avgör det.

175 Abraham sa: ”Samla ihop Dina mössor och allting, vi startar mot landet!”

”Vart ska Du gå?”

176 ”Det vet jag inte.” Amen. ”Men vi går i alla fall. Här går vi!” Färdigpackade och på väg. Halleluja! Det är det verkliga Gudsordet. Vad var det, han hade grepp om framför sig? Guds löfte, Guds Ord. ”Vi kommer att få det.”

177 ”Kom ut ifrån Ditt folk, Abraham! De är, saken är den, att de är tvivlare och otroende. De kommer att försätta Dig i samma knipa. Kom ut nu då! Avskilj Dig och lev för mig!” Vad är det? ”Lämna allt Ditt samvete och Dina sinnen bakom Dig, så där! Öppna Ditt sinne och kom ihåg, att det är jag! Kom, lev tillsammans med mig!” Amen.

178 Gud kallar varenda Abrahams Säd i förmiddag till samma slags liv. Den stora striden är igång nu, över hela världen. Gud vill, att Hans barn ska avskilja sig från vad då? Se, smaka, känna, lukta, höra, fantasier, samvete, minnen, resonemang, sinnesrörelser, allting. Öppna sitt sinne och låta Ordet komma in och marschera med Ordet. Det är en riktig soldat.

179 Det är så stjärnorna står. Solsystemet har inte ändrat sig, zodiaken. Morgonstjärnan går upp på sin plikts post varenda morgon, precis som den gjorde, då jorden skapades. Afton-stjärnan intar sin plats, varenda stjärna. Karlavagnen, och precis i rätt tid för säsongen är den exakt där det är meningen att den ska vara. Nordstjärnan står stilla och rör sig aldrig. Halleluja! Alltsammans kretsar omkring Nordstjärnan, alla de andra, för den är precis i jordens centrum.

180 Det är Kristus. Amen. Han står där, kommenderar Sin armé som en mäktig Befälhavare.

181 Liksom Moses på berget med sina uppräcktade händer och Israel stred och högg sig igenom och han stod med sina händer uppräcktade. Han stod med sina händer uppräcktade, tills solen gick ner. De måste hålla hans händer uppe. Det där var Moses.

182 Han var en förebild till Kristus. För att se till, att Hans händer stannade uppe, spikades hans händer upp på korset. Halleluja! Och Han klättrade upp på Härlighetens vallar, idag med Sina blodiga kläder inför Gud där på Hans Majestäts högra sida. Och i striden, kommer varenda soldat att hugga sig igenom. Jag bryr mig inte om, vad som sker. Med Guds Ord kommer han att hugga sig till friheten. Amen.

183 Liksom en kyckling i ett ägg, tänk om han vore rädd för att pipa! Tänk om han vore rädd för att träffa ägget! Tänk om den lilla kycklingen inuti ägget, en liten fågel, vore rädd för att träffa äggskalet! Tänk om han skulle ha hört ett ljud på utsidan, som sa: "Hacka inte på det där skalet, Du kan göra illa Dig!" Men naturen själv, i fågeln, säger till honom: "Picka på det! Slå hål på det!"

184 Låt alla de gamla organisationerna säga: "Undrens tid är förbi. Du kommer att göra illa Dig. Du håller på att komma in i fanatism."

185 Picka på skalet precis så hårt Du kan! Halleluja! "Satan, försvinn! Jag kommer ut härifrån." Det är så. "Jag ligger inte här längre. Jag sitter inte här längre. Jag är inte på den här gamla djävulens mark längre. Jag hackar mig ut i förmiddag. Amen. Jag är en örn." Amen! Halleluja!

186 Men den där lilla örnen, den där maskinhammarhalsen där bak, som hackar mot det där skalet. Hur hårt skalet än var, hackade den på rakt igenom det. Innan man visste ordet av, kunde han sedan flaxa med vingarna litet. Han var all right.

187 Hacka Dig ut! Det är riktigt. Hur gör man det? Man spränger det med: "SÅ SÄGER HERREN. SÅ SÄGER HER-REN. SÅ SÄGER HERREN." Till sist börjar man känna lukten av litet frisk luft. "SÅ SÄGER HERREN." Du har huvudet utanför. "SÅ SÄGER HERREN." Tryck hårt nu, Du håller på att komma ut!

188 Han går aldrig tillbaka till skalet igen. Amen. Han är fri. Oj, oj! Så fort det där Ordet har satt Sig, genom alla de där sinnena och samvetsbetänkligheterna och sådant, så det sätter Sig *här* nere och det där sinnet öppnar sig och tillåter det. Å. Gud, ha barmhärtighet! Det finns ingenting, som någonsin kan binda det igen. Man är fri. Den, som Sonen har gjort fri är ute ur skalet. Ditt samfund kan aldrig ropa Dig tillbaka. Djävulen skulle aldrig kunna göra Dig någonting mer. Han han väsa och yla då.

189 Men Du är på Motorvägen och kör fort, oj, oj, kör fram på Konungens Motorväg, en smord korssets soldat. Och det gäller alla Er örnar med tro, proklamera Jesus, världens Ljus, kör fram på Konungens Motorväg! Visst. Ja, Sir!

190 Det här är "tjänsteandar", sända från Guds Närhet för att vara predikanter, för att predika (vad?) Hans Ord. Inte någon

teologi utan Guds Ord. De är tjänsteandar, utsända från Gud för att tjäna. Tjänsteandar! Å! Och kom ihåg, om det predikas någonting annat än Ordet, kom det inte från Gud. För: "Ditt Ord bekräftas alltid i Himmelen." I Himmelen vakar Gud alltid över Det, Ordet. Och Han kommer aldrig att sända en ande för att predika någonting annat än Ordet.

¹⁹¹ Han kommer aldrig att sända en ande med en stor, mäktig teologie doktor, filosofie doktor, med sin krage vänd bak och fram, allting sådant, och säga: "Nå, naturligtvis är undrens tid förbi. Det vet vi alla." Nej, nej. Det där kom inte från Gud. Det är tvärt emot Ordet. Amen.

¹⁹² Han sänder dem, som predikar Ordets Ande. Amen.

¹⁹³ Å, jag hade omkring fyra eller fem saker till men jag ska låta det vara den här gången, ta upp det nästa söndag. All right.

Satan och hans demoner är smorda.

¹⁹⁴ Om de här änglaandarna är smorda för att ge Dig Ordet, för att få dig att tro Ordet, kan Du nu se, var Du någonsin hör en profet, en riktig Guds profet, förneka Guds Ord? [Församlingen säger: "Nej." —Red.] Nej, Sir. Vad hände, då organisationerna på deras tid reste sig upp och sa: "Nu har han fel."? Han stod för sig själv och stod ensam. Han sa: "Det är riktigt."

¹⁹⁵ Se på Mika där nere den där dagen, den lille frimickeln, ser Ni, Imlas son! Där fanns fyra hundra smorda, skulle vara det, smorda profeter, som stod där uppe, alla välfödda och bestämda, och väldigt fina examina och högt utbildade och polerade lärda. De sa: "Dra upp, vår trofaste konung! Herren vare med Dig! Det där tillhör oss. Josua gav det till oss. Så gå Du upp och ta det! Det är exakt riktigt. Gå upp och ta det, Du! Vad. . . " Han sa: "Ja, Jos- . . ."

¹⁹⁶ Som Ni vet, sa Josafat: "Finns det inte en till någonstans?" Nåväl, de hade fyra hundra. Varför inte tro på de fyra hundra? Han sa: "Men säkert har Ni en till någonstans."

¹⁹⁷ Han sa: "Jag — jag. . . Nåja, vi har en. Det finns en till, men å, jag hatar honom." Hmpf! Förstår Ni?

¹⁹⁸ "Där — där, det är mannen jag skulle vilja lyssna på, ser Du." Han sa: "Hämta hit honom! Låt oss se, vad han kommer att säga!"

¹⁹⁹ Och så gick de och sa till honom, sa: "Lyssna nu! Lagg upp din predikan precis rätt i förmiddag, för Du predikar för kungen! Du predikar för. . . Hela predikantföreningen så-och-så, ser Du, i Palestina, hela predikantföreningen. Kom nu ihåg, här är vad de sa! Säg samma sak, Du! Tro samma sak, Du!" Den där lille. . .

²⁰⁰ Han — han hade fel man där. Den där mannen hade kommit bort från det här gamla resonemanget. Han hade rensat upp ångrören, ser Ni, sitt samvete.

201 "Och, nåväl, å, vet Du vad de kommer att göra? Om Du säger samma sak, föreställer jag mig, att de kommer att göra Dig till distriktsföreståndare. Troligen kommer de att göra det. De kommer att — de kommer att göra Dig till överuppsyningsman för det lokala distriktet här, om Du — om Du bara håller med dem." Det där var inte en riktig Gudsman.

202 Å, hans ångrör hade rensats upp, hela hans samvete och allting var klart. Hans sinne hade öppnat sig för Guds Ord. Och endast Guds Ord skulle Han komma att tro. Det är tjänste-andar. Det är en tjänsteande.

203 Han sa: "Jag vet inte nu, vad jag ska säga. Men detta enda ska jag säga Er, jag kommer bara att säga det Gud säger, att jag ska säga."

Så de väntade den natten. Han fick en syn.

204 Nästa morgon kan jag föreställa mig, att Mika tittade igenom Skrifterna och sa: "Nu, låt oss nu se! Den där synen. . . Alla de där männen nu, det är något fel här någonstans, för det är tvärt emot vad de sa. Nåväl, vad sa Det? Låt oss se efter, vad Elia, profeten, sa tidigare här, för vi vet, att han var profet. Se, vad. . . Herrens Ord kom till Elia. Ja. Och vad sa Det? 'Och hundarna ska slicka Ditt blod. Isebel, hundarna ska äta upp henne. Och det på grund av den rättfärdige Ahab. . . En rättfärdig Nabot.'" Han sa då. . . Då han såg det där, såg han att hans syn var precis i linje med Guds Ord, då, att gamle Ahab hade det där att vänta.

205 Gick raka vägen dit ut, sa: "Dra upp, men jag såg Israel. . ." Ser Ni, han skämdes inte för att tala om sin syn då, för det var Herrens Ord. Han visste, att han kunde ta det där precis exakt. Vad? Han hade öppnat sitt hjärta, sitt sinne, för Guds Ord och Guds Ord hade åter uppenbarats, så han visste, att det där var det fullkomliga Gudsordet.

206 Nu säger Du: "Å, om jag bara kunde vara en Mika!" Du kan vara det. Du är det. Det är Du också, kära syster. [Broder Branham talar till den sjuka systemen igen.—Red.] Du är en Mika, profeten. Vad kan Du göra? Öppna Ditt sinne! Vad försöker jag säga Dig i förmiddag? Herrens Ord. Förstår Du? Öppna Ditt sinne, säg: "Nu, förstår Du, tror jag verkligen, att jag kan bli helad." Nå, vad är det då? Är det Herrens Ord? Förvisso, Det är Herrens Ord.

207 Och *den här* mannen här säger: "Undrens tid är förbi. Du kan inte göra *det här*. Och Du. . ." Glöm det! Sätt Gud först!

208 Här kommer Herrens Ord och Han sa Det och det var så.

209 Vad gjorde nu Satan? Satan hade de andra smorda. Satan smörjer nu sina tjänare. Å, visst! Mm. Visst. Han smörjer sina tjänare. Vad smörjer han dem med? Med otro. Satan och hans demoner smörjer mänskligheten till att tvivla på Guds Ord.

210 Om Du nu vill bekräfta det där, så slå upp 1 Mos. 3:4! Låt oss bara gå tillbaka dit och lyssna till det här, bara en minut, och se efter, om inte det där är hans första taktik! Det där var det första han gjorde. Han lämnar aldrig samma taktik. Han gör det hela tiden. Se nu bara efter, om det där — om det är så där det är! Han var nu inte oenig med Ordet. Han fick henne bara att liksom missförstå Det litet, Du vet, bara liksom få det att låta så, som han ville att Det skulle låta, inte ta hela Ordet. Första Mosebok nu, har jag här, 1 Mos. 3:4. Låt oss se efter, om det där är vad det där sa nu! All right.

Och ormen sa till kvinnan: "Ni ska förvisso inte dö."

211 "Förvisso inte dö." Ser Ni, hur han vände på citatet? "Å, vi tror, att undrens tid är förbi. Vi tror inte, att det finns någonting sådant, som att folk får Den Helige Ande så, som de gjorde vid Pingsten. Å, hur Du än blev döpt, det gör ingen skillnad." Ser Du djävulen? Ser Du hans taktik? "Nå, om doktorn sa till Dig, att Du inte kan bli bra, avgör det saken."

212 Inte för att misstro eller tvivla på doktorn nu. Doktorn arbetar på vetenskapligt sätt. Och doktorn har gjort allt han kan, för att rädda personens liv. Och det kan inte räddas, för det finns ingenting ytterligare han kan göra. Han är vid slutet av sitt förstånd. Mannen är ärlig. Men nu är kunskapens träd all right, men då man gått så långt det räcker, hoppa då av på Livets Träd och fortsätt bara! Amen. Så är det. Det fungerar bara så långt. Ja.

213 Vad gör Satans taktik nu då? Vad sa han här? Lägg nu märke till första och andra versen! Låt — låt mig nu läsa första versen här, till tredje!

Nu var ormen det listigaste av alla markens djur, som Herren Gud hade skapat. Och han sa till kvinnan: "Ja, har Gud sagt: 'Ni ska inte äta... vartenda lust-gårdens träd?'"

214 Lyssna på honom nu, precis hur elak han blir och hur han — hur han vitmenar det där Ordet! Förstår Ni? Han... Vad försöker han göra? Komma in i hennes sinne. Förstår Ni? Han talar till henne, efter att Ordet redan var befäst där.

215 Låt nu inte Satan befästa någonting! Förstår Du? Behåll Guds Ord befäst i Ditt hjärta! Förstår Du? Gör samma sak! Se upp nu, Era Mikas!

... kvinnan sa till ormen: "Vi får äta av frukten på lustgårdens träd, men..."

Men om frukten på trädet, som är mitt i lustgården (mitt i, ser Ni), sa Gud: 'Ni ska inte äta av den, inte heller ska Ni röra den, annars dör Ni.'

216 Ser Ni nu, det där är Ordet. Hon citerar det för honom. Se upp nu!

Och ormen sa till kvinnan: "Ni ska säkert inte dö."

217 Ser Du hans taktik? Förstår Du? Vad försöker han göra? Den där första mänskliga varelsen, han försöker smörja den där dyrbara kvinnan där, Guds dotter, med ett tvivel på Guds Ord. Det är exakt, vad han försöker få henne att göra.

218 Det är det, han försöker få Dig att göra, kära syster. [Broder Branham talar till den sjuka systemen igen.—Red.] Det är det, han försöker få varenda en av Er att göra där ute, smörja Er. Och det enda Du behöver göra nu . . . Du har en fri vilja. Nu kan Du ta emot det, om Du vill. Men sparka ut det! Om inte Eva hade stannat det där ögonblicket för att lyssna! Stanna inte för någonting! Stanna inte!

219 Då — då Elia sa till Gehasi, sa: ”Ta min stav, gå och lägg den på det döda barnet! Och om någon skulle tilltala Dig, så svara inte! Om någon försöker stoppa Dig, så fortsätt bara att gå!”

220 Se på kvinnan, då hon kallade på sin tjänare! Hon sa: ”Sadla en mula och gå vidare, och stanna inte, med mindre jag ber Dig!” Så ska det vara.

221 Då Du har Budskapet, så fortsätt att gå! Amen. Säg: ”Jag kan inte gå fram igen. Nej, jag håller på att bli svag.” Fortsätt bara att gå. Stanna inte! Lägg allting åt sidan, fortsätt bara att hugga Dig igenom! Broder, Du har Svärdet i Din hand, hugg på bara!

222 Jag gick in på en fotbollsarena en gång och skulle predika. Och jag stannade i dörren och tittade upp, dit upp. Det stod: ”Det kommer inte an på hur stor hunden i striden är. Det är hur stor kampandan i hunden är.” Så det är den, som vinner striden. Förstår Ni?

223 Man säger: ”Jamen titta! Se på alla de stora församlingar-na, som är emot Det Här!”

224 Jag bryr mig inte om hur stora de är. Det är kampandan i hunden, det är den som räknas. Det är tron, som är i individen. Om Du är en fegis, så gå tillbaka till Din kelhåla! Men, broder, om Du är soldat, stå kvar där ute! Det är en strid, som pågår. Rätt och fel är i strid. Låt oss kämpa!

225 Liksom Peter Cartwright, som gick in i en stad och sa: ”Herren sa till mig att — att komma in hit och ha väckelse-möten.” Han hyrde en gammal lagerlokal, kom in dit och började röja upp där.

226 Och stadens översittare, med pistolen hängande vid sidan, gick ner. Hade dörrar . . . En del av dem, sa: ”Vad gör den där karlen här nere?”

227 De sa: ”Han är predikant. Han ska ha en mötesserie, sa han.”

228 ”Nå”, sa han, ”jag antar, att jag bara får gå ner och kasta ut honom på gatan och köra ut honom härifrån. Det är alltsammans. Vi vill inte ha några mötesserier här hos oss.”

229 Så han går ner dit, sparkar på dörren. Och Peter Cart-wright hade sin rock på sig, Ni vet, och han höll just på att tvätta fönsterna och väggarna. En liten, pytteliten man, vet Ni.

230 Den gamle predikanten skrattade åt honom, Ni vet, för att han åt kyckling med händerna. Det är etikett nu, som Ni vet.

231 Så han höll just på att tvätta fönsterna och ordna där. Den store översittaren gick dit, drog tillbaka sin rock, med pistolen hängande vid sin sida och sa: "Vad gör Du?"

232 "Å", sa han, "jag tvättar fönster." Och fortsatte bara att tvätta fönster, ser Ni. Han hade en enda avsikt. Gud sa till honom att hålla väckelsemöten. Tvättade vidare på fönsterna.

Han sa: "Vi tillåter inga väckelsemöten häromkring."

233 Han sa: "Å, men Herren sa till mig att — att hålla de här väckelsemötena." Förstår Ni? Han bara fortsatte med sitt arbete. Förstår Ni? Förstår Ni?

234 "Nåväl," sa han, "det är en sak, som Du — Du måste förstå." Han sa: "Jag styr den här staden häromkring."

235 Han sa: "Å, gör Du det?" Och fortsatte bara att tvätta fönsterna, förstår Ni.

236 Han sa: "Innan Du kan ha väckelsemöten, måste Du klå upp mig först."

Han sa: "Å, måste jag det? Nåja, då gör jag väl bara det härnäst, då."

237 Han tog bara av sig sin rock. Gick bort dit, tog honom vid kragen och slog ner honom på golvet och hoppade upp på honom. Han sa: "Jag måste kämpa, om jag ska regera. Föröka mitt mod, Herre!" Bankade tjäran ur honom!

Han sa: "Har Du fått nog?"

238 Han sa: "Jaa." Han steg upp och skakade hand med honom. Han blev frälst den kvällen i mötet.

239 Var så god! Förstår Du? Det är att ta Guds Ord och hugga sig väg genom vartenda tvivel. Förstår Du det? Visst, det är så det är. Om det där är nästa jobb, så låt oss få det gjort! Riktigt. Nästa sak jag ska göra är att komma bort från mina tvivel, hugga ner dem. Mitt nästa jobb är att få bort alla mina besvikelser. Om mina känslor säger mig: "Nåväl, Du känner Dig dålig.", är nästa sak att göra att hugga bort det där. Det är riktigt.

240 Man säger: "Nåja, Du . . . De säger mig att . . . Du vet, mitt samvete säger mig, broder Branham, att jag . . ." Tja, Du kan lika gärna hugga bort det där. Du kommer inte att komma längre än dit. Få bara Ditt nästa jobb gjort! Ta av Dig din rock och hoppa rakt in i det! Fortsätt bara! Ett enda mål: "Jag kommer att vinna." Amen. "Jag kan inte förlora. Jag kommer att vinna." Amen.

241 Satan smörjer. Förstår Ni? Vad var hans första taktik? Vad var första platsen han kom till? Sinnet. Hon stannade för ett ögonblick för att lyssna till vad han sa. "Å, säger Du det?"

242 Det är där mången liten kvinna har gjort sitt misstag, och mången liten man gjorde sitt misstag. Riktigt, de stannade för ett ögonblick, bara stannade för ett ögonblick. Hur många gånger har jag inte sett skilsmässosaker uppstå på grund av det!

243 "Tja, jag ska säga Dig, broder Branham, han visslade liksom 'huit-huit', Du vet, och jag stannade och — och ärligt sagt menade jag det inte." Mm. Var så god!

244 "Å, hon, jag satt mitt emot henne vid bordet. Hon — hon hade så vackra ögon!" Förstår Ni? Mm. Ser Ni det? Just det.

245 Djävulen gör samma sak. "Å, doktorn sa till mig, att jag inte kunde bli bra, så jag. . ." Var så god, samma sak ser Ni, den största strid, som någonsin har utkämpats.

246 "Nåväl, de säger mig. . . Jag såg *Den-och-den* påstå sig ha Den Helige Ande." Ja, Du tittade på någon gammal hycklare. Hur är det med dem, som verkligen hade Den? Mm. Ja. Djävulen kommer att peka ut något gammalt kråkbete för Dig, men han kommer inte att visa Dig den verkliga duvan. Mm. Det är riktigt. Han kommer inte att visa Dig den, och han kommer att hålla den osynlig för Dig.

247 Å, han är också en krigare, kom ihåg det! Men mäktig är vår. . . "Mäktigare är Han, som är i Er, än han, som är i världen." Men håll Er till Guds Ord! Tro på Det, Ni arméns befälhavare här! Håll Ditt fort, broder! Det är riktigt, stå på Din plikts post!

248 Så, jag hade en liten flicka här en gång. Damen kanske sitter här nu. Hennes namn var Nellie Sanders. En av de första gångerna jag någonsin såg en djävul bli utkastad. Vi bodde, om jag bara kan få tag i platsen, måste vara ungefär tre kvarter uppåt här, förbi begravningsplatsen. Och jag hade just blivit predikant och jag predikade just här vid det här hörnet, i tältmöten.

249 Och den där lilla flickan var en av de bästa dansöserna. Hon gick i gymnasiet här nere, hon och Lee Horn. Och många av Er här i staden känner Lee Horn här nere, som driver biljardhallen. Och så de, hon och Lee Horn var de bästa dansarna, som fanns i landet. Han är katolik själv. Naturligtvis betydde religionen ingenting för dem, så då. . . Nellie och dem. Så hon var en framstående dansare och det var han också. Och de hade den här dansen, som kallades "black bottom" och "jitterbug" och alla det där sakerna. Och hon var. . . De där två var de bästa i landet.

250 En dag raglade hon in här uppe, en kväll, till mötet. Där föll hon ned vid altaret, lilla Nellie. Välsignat vare hennes hjärta!

Hon låg där vid altaret. Hon lyfte upp sitt huvud. Och hon grät och tårarna rann nedför hennes kinder. Hon sa: "Billy. . ." Hon kände mig. Hon sa: "Jag vill så gärna bli frälst."

²⁵¹ Och jag sa: "Nellie, Du kan bli frälst. Jesus har redan frälst Dig, flicka. Du måste ta emot det nu på Hans Ords grund."

²⁵² Och hon stannade där. Och hon grät och hon bad och hon sa till Gud, att hon aldrig skulle lyssna till världens ting igen. Plötsligt kom en ljuvlig, frisk frid över hennes själ. Hon steg upp därifrån och ropade och prisade Gud och lovprisade Gud.

²⁵³ Och ungefär sex eller åtta månader senare kom hon nerför Spring Street en kväll.

²⁵⁴ Bara en ung flicka nu, hon var tonåring, omkring arton år gammal. Och hon kom till mig och hon sa: "Hope. . ." Det var min hustru, den som har gått bort. Hon sa: "Jag önskar, att jag liknade Hope och Irene." Hon sa: "Du vet, de kom aldrig ut i världen." Hon sa: "Världen sätter ett märke på en." Hon sa: "Jag ser grov ut." Hon sa: "Nu har jag slutat med makeup och sådant, men jag ser så grov ut. Till och med min ansiktsform," sa hon, "ser grov ut." Hon sa: "De ser så oskyldiga och kärleksfulla ut." Hon sa: "Jag önskar, att jag aldrig hade gjort det där."

²⁵⁵ Jag sa: "Nellie, Jesu Kristi Blod renar från all synd, kära Du. Gå vidare, tro det!"

²⁵⁶ Wayne Bledsoe, många av Er känner honom här, en av mina kära vänner i åratal. Han var drinkare. Och han kom upp hit tillsammans med min bror Edward. Och han blev drucken här nere på gatan och jag plockade upp honom, för polisen skulle komma att ta honom. Och jag tog med honom hit upp. Och jag var predikant och bodde här uppe, hos min mamma och pappa, långt innan jag blev gift. Och jag tog honom, la honom i sängen där inne. Jag sov på en bäddsoffa. Det var en stor skara Branhams, vet Ni, tio av oss. Och så hade vi omkring fyra rum, så vi måste liksom tränga ihop oss litet. Så jag hade en gammal bäddsoffa jag sov på. Jag drog ut den *så här* och — och lade Wayne i sängen bredvid mig. Drucken, måste bära in honom i huset och lägga ner honom.

²⁵⁷ Och jag låg där. Jag sa: "Wayne, skäms Du inte över Dig själv, så där?"

²⁵⁸ Och han sa: "Uh, Billy, tala inte till mig på det där viset!" Och så la jag min hand på honom. Jag sa: "Jag ska be för Dig, Wayne. Gud välsigne Dig!" Och jag hade varit frälst en, å, jag skulle gissa omkring, kanske ett år.

²⁵⁹ Och så plötsligt slog en taxi igen dörren utanför och någon knackade riktigt hårt. "Broder Bill! Broder Bill!" [Broder Branham knackar på talarstolen.—Red.]

260 Tänkte: "Å, kära hjärtanes, någon måste hålla på att dö." Jag hoppade upp till dörren, fick tag i min gamla sak där, kastade den runt min pyjamas, *så här*, och täckte över Wayne. Sprang till dörren.

261 Det lät som en kvinna. Jag öppnade dörren och den här unga flickan stod vid dörren. Hon sa: "Å, kan jag få komma in?"

Jag sa: "Kom in!" Och jag tände ljuset.

262 Och nu grät hon bara så där och hon sa: "Å, broder Billy, det — det — det är slut med mig! Det är slut med mig!"

263 Jag sa: "Vad är det fråga om, Nellie? Har Du fått — har Du fått en hjärtattack?"

264 Hon sa: "Nej." Hon sa: "Broder Bill, jag kom nedför Spring." Hon sa: "Ärligt sagt, broder Bill! Ärligt sagt, broder Bill, jag menade inget illa. Jag menade inget illa."

265 Jag sa: "Vad är det fråga om?" Jag tänkte: "Vad ska jag göra med henne nu?" Jag visste inte, vad jag skulle göra. Jag var bara en ung man. Och jag . . .

266 Hon sa: "Å, broder Bill," sa hon, "jag har bara — jag har bara — jag har bara gått alldeles sönder."

Jag sa: "Lugna ner Dig nu, syster! Berätta allting om det för mig!"

267 Och hon sa: "Nåja," sa hon, "jag kom nedför gatan och Redmans Hall. . . ." Och de brukade ha lördagskvällsdanser där. Och hon sa: "Jag hade litet tyg, som jag skulle gå hem och göra mig en dräkt av." Och hon sa: "Jag hörde den där musiken." Och hon sa: "Du förstår," sa hon, "jag stannade bara en minut." Och hon sa: "Det blev bättre och bättre. Så jag tänkte: 'Du vet, det gör ingenting, om jag står just här.'"

268 Det var där hon gjorde sitt misstag, stannade för ett ögonblick. Hon bara lyssnade.

269 Hon sa: "Nå, jag ska tänka." Hon sa: "Å, Herre, du vet, att jag älskar Dig, i alla fall." Hon sa: "Du vet, att jag älskar Dig, Herre. Men visst kan jag komma ihåg den tiden, då Lee och jag brukade vinna alla pokalerna osv." Hon sa: "Å, jag kommer ihåg, hur den där gamla musiken brukade attrahera mig. Det gör den inte nu."

270 Aj-aj, aj-aj! Du tror bara, att den inte gör det. Den har redan fått tag i Dig, just där. Det där är precis, vad han önskar sig. Förstår Du?

271 Hur många kände någon gång Nellie Sanders? Ja, en hel del av Er, antar jag. Ja. Visst. Så de — de var — de var . . .

272 Hon sa, att hon sa: "Vet Du vad?" Hon sa: "Kanske, om jag går uppför trappan där," sa hon, "kanske jag kan få vittna för några av dem."

273 Å! Ser Du, Du är precis på djävulens mark. Håll Dig borta från den! ”Sky själva utseendet av det onda!”

274 Men hon gick fram, till översta trappsteget, och stod där några minuter. Och innan man visste ordet av, var hon i armarna på någon pojke ute på golvet.

275 Då kom hon till besinning. Och hon stod där och grät och gick an och sa: ”Nu är jag förlorad för gott.”

276 Jag tänkte: ”Nåväl, jag vet inte så mycket om Bibeln men jag tror Jesus sa så här: ’I mitt Namn ska de kasta ut djävlar.’” Jag . . .

277 Och Wayne hade nyktrat till litet grand och satt där och såg på. Förstår Ni? Så jag sa: ”Nu, djävul, jag vet inte vem Du är men nu säger jag Dig, att det här är min syster och Du har ingen rätt att hålla fast henne. Hon menade inte att göra det där. Hon bara stannade för en minut.” Men det var där, hon gjorde sitt misstag. Jag sa: ”Men Du kommer att bli tvungen att komma ut ur henne. Hör Du mig?”

278 Och hjälpe mig, Gud vet det vid Domarskranket. Den där näyttérdörren började öppna och stänga sig av sig själv. ”Dumpiti, dumpiti,” där vid dörren. ”Dump, ka-dump, ka-dump.” Jag tänkte.

Och hon sa: ”Bill, titta där! Titta där!”

Och jag sa: ”Jaa. Vad är det där?”

Hon sa: ”Jag vet inte.”

Jag sa: ”Inte jag heller.”

279 Och dörren lät: ”Dumpiti-dump, ti-dump,” stängde sig så där. Jag tänkte: ”Vad är det fråga om här? Vad är det fråga om?”

280 Jag tittade igen, så där. Och jag sa: ”Lämna henne, Satan! I Jesu Namn, kom ut ur henne!”

281 Då jag sa det, såg det ut som en stor, stor fladdermus, ungefär så här lång, steg upp bakom henne, med långt hår, som hängde ner från dess vingar och från dess fötter, så där. Lät: ”Brrrrr.” Satte iväg rakt emot mig, så fort det kunde.

282 Jag sa: ”Å, Herre Gud, Jesu Kristi Blod skydda mig från det där!”

283 Och Wayne hoppade upp i sängen, tittade. Och här var det, som en stor skugga, cirklade runt och for bort och for ner bakom sängen. Upp ur sängen for Wayne, in i nästa rum, så fort han kunde. Så vi . . .

284 Jag fick med mig Nellie och skjutsade hem henne. Och kom tillbaka och jag kunde inte . . .

285 Mamma kom in dit och skakade lakanen och allting. Det fanns ingenting i den där sängen. Vad var det? En djävul, som for ut ur henne. Vad hände? Hon stannade för ett ögonblick. [Broder Branham knackar på talarstolen två gånger.—Red.] Det är alltsammans.

286 Stanna inte alls! Då Gud lägger Sitt Ord i Ditt hjärta, ta då bara det Svärdet och börja hacka och hugga! Halleluja!

287 ”Jag har inte tid, att vänta på någonting annat. Har just kommit över, jag har inte ens tid att slå mig ner.”

288 Han sa: ”Nå, ta så min stav och lägg den på barnet. Och om någon tilltalar Dig, så tala inte ens med dem!”

289 Om djävulen säger: ”Hallå, Du vet vad Du känner!” Tala inte ens med honom! Fortsätt bara att gå!

290 Djävulen, vet Du, djävulen säger: ”Men vet Du vad? Du vet, *Den-och-den*, då de fick Den Helige Ande, som Du kommer ihåg, de — de förlorade nästan förståndet.” Tala inte ens med honom! Fortsätt bara att gå. Du vet ingenting om *Den-och-den*.

291 Det är Du och Gud. Det är riktigt. Håll Dig till Gud! Han smörjer Sina tjänare. Jag måste skynda mig. Gud smörjer Sina tjänare. Förstår Du?

292 Nu måste jag hoppa över några anteckningar här men jag skulle vilja säga detta. Hör, lyssna nu noga!

293 Lilla dam, lyssna noga nu! [Broder Branham talar åter till den sjuka system.—Red.]

294 Här ser vi djävulens taktik. Hur gör vi? Nu har jag en massa Skriftställen här, från profeter osv. och olika människor genom Bibeln, där han kom till dem och gjorde samma sak. Det är alltid hans taktik, det är att försöka få folk att tvivla på Guds Ord. Lyssna, Ni korsets soldater! Då Du tvivlar på ett enda Ord i Guds skrivna Bibel, är Du avvärpnad.

295 Tror Du det, kära syster? [Broder Branham talar åter till den sjuka system.—Red.]

296 Du är avvärpnad. Du kapitulerar, din ynkrygg. Ta på Dig hela Guds vapenrustning! Amen. Vi är i strid. Vad Gud har sagt är sant. ”Varenda människas ord är lögn.” Förstår Du? Men så fort som Du . . . får Dig att lyssna till en enda sak, det är hans taktik, Du är avvärpnad.

297 Hur många saker måste Eva lyssna till? En enda. Hon var avvärpnad just då. Vad gjorde djävulen? Svepte raka vägen in genom hennes sinne, in i hennes ande och där blev hon förledd. Är det riktigt? Hon blev förledd i samma minut, som hon blev avvärpnad, då hon tvivlade på Guds Ord. All right, här ser vi hans taktik.

298 Guds soldater har fått order att: ”Ta på hela Guds vapen-rustning.” Är det riktigt? [Församlingen säger: ”Amen.”—Red.] Om Du nu vill skriva ner det Skriftstället, finns det i Efesierbrevet 6:10 och 13. Förstår Du? Vi läste det för en stund sedan. Det är vår text. All right. Lägg märke till det! ”Ta på Er hela Guds vapen-rustning!” Låt oss . . . Har Ni tid i fem minuter? [”Amen.”] Låt oss gå tillbaka här bara

en minut! Låt oss bara se efter, vad hela Guds vapenrustning är! All right. Låt oss börja med 10:e versen! Lyssna nu noga, nu! Låt oss finna hela Guds vapen-rustning! ”Slutligen, mina bröder . . .” Nu vet jag, att jag kommer att . . . Jag . . .

²⁹⁹ Just nu är klockan tjugo minuter i tolv, ungefär. Jag – jag . . . Jag ville inte undervisa Er alltför länge idag men jag – jag kanske inte får mer än ungefär ett Budskap till, innan jag gör en av mina resor för sommaren, ser Ni.

³⁰⁰ Och vet Ni vad? Vet Ni, varför jag gör det här? Jag ska tala om det för Er. Här om dagen hade jag en dröm. Jag tänkte inte tala om det, men det ligger bara på mitt hjärta. Jag kan lika väl göra det, eftersom Herren har gett mig tolkningarna.

³⁰¹ Jag drömde, att jag just skulle fara över en mäktig flod för missionsarbete. Och först var jag nu där uppe med min hustru . . .

³⁰² Och hur många kände någon gång George Smith, six-second Smith, här i staden? George Smith, hans son, är vid polisen här. Han, stackars George, är alkoholist nu. Men han var en av de bästa boxarna. Det var han, som gav mig min träning, redan innan jag gick till KFUM och någonstans. Han brukade träna oss. Och han var snabb, riktigt snabb. Han var bara welterviktare, på hundrafyrtiofem pund. Och han tränade mig. Och vi brukade stå där uppe, och han kunde ta sin knytnäve, *så där*, och slå mig rakt i magen, ställa upp mig mot väggen, ser Ni, men det gjorde mig ingenting. Han fick mig bara tränad, det var ingenting annat än träning.

³⁰³ Och så drömde jag här om natten, att jag såg six-second Smith. Det var nu inte någon syn. Det var en dröm. Och jag såg six-second Smith, unga män kom emot honom i brottning. Och han, den där gamle mannen, omkring, å jag skulle gissa . . . Jag är femtiotvå. Han är omkring femtioåtta, sextio. Det var ingen av de där unga männen, som kunde mäta sig med honom på något sätt. Han bara slog knut på dem, så där, la dem bara på golvet och höll dem med sin hand.

³⁰⁴ Jag tänkte: ”Det där är underligt.” Jag tyckte, att min hustru var med mig och jag sa: ”Det där är underligt.” Jag sa: ”Vet Du vad, Meda? Han brukade vara min tränare.”

Hon sa: ”Jag – jag kommer ihåg det, att Du talade om det för mig.”

³⁰⁵ Jag sa: ”Jajamensan. Med hans fina träning vann jag femton professionella matcher och slutade med det yrket, predikar Evangelium.

³⁰⁶ Just då förvandlades det och jag startade över en – ett vatten. Men då jag for, for jag med en motorbåt. Jag tittade bort och där satt två av mina bröder i en kanot och gjorde sig färdiga att fara med mig. Jag sa: ”Ni kan inte göra det, bröder. Nä, nä. Jag måste fara ensam.”

307 Och båtmannen kom fram och han sa: "Här har Du en båt." En riktig vit plastkanot.

Jag sa: "Neej. Nä, nä. Inte den."

308 Han sa: "Nå, Du kan köra upp *den här* vägen med den, åttio kilometer i timmen."

Jag sa: "Men jag måste fara över *den där* vägen." Förstår Ni? "Nåväl," sa han, "gör sällskap med *de där* männen!"

309 Jag sa: "De är inga båtmän. De vet inte tillräckligt om det där. De är entusiastiska. De kan inte komma igenom det där. De kommer båda att drunkna där ute. De kan bara inte klara det."

Och han sa: "Är Du . . . Kan Du lita . . ."

310 Jag sa: "Lyssna, jag — jag vet mer om båtar än de gör och jag skulle inte försöka komma genom det med den där, bara den sortens material." Jag sa: "Det måste krävas en motorbåt för att komma över det där." Jag sa: "Det krävs någonting större än den där."

311 Och jag såg honom se sig omkring till en av bröderna och sa: "Är Du båtmän?"

Bröderna sa: "Ja." Förstår Ni?

Jag sa: "Det är fel."

312 Och båtmannen kom tillbaka. Han sa: "Ska säga Dig, vad Du ska göra." Han sa: "De älskar dig. De tror på Dig. Men," sa han, "om du försöker köra över i motorbåten, kommer de att försöka följa Dig i den där kanoten. De kommer att dö båda två, ser Du." Han sa: "De kan inte följa Dig."

Och jag sa: "Nåväl, vad måste jag göra?"

313 Och den här båtmannen i hamnen, han sa: "Du ska gå tillbaka *dit* upp." Han sa: "Det finns bara ett enda litet magasin i hela det här landet, ett enda litet magasin. Och lägg bara in massor av proviant," sa han, "så kommer de att stanna här. De kommer att — de kommer att stanna här medan Du är — medan Du är borta. Men," sa han, "Du måste lägga in proviant."

314 Och jag beställde bara alla slags kål och rovor och rädisor osv. Staplade in dem där så där. Så vaknade jag upp.

315 Jag visste inte, vad det var, men nu gör jag det. Ser Ni, vi lägger in provianten, bröder. Det här är ett liv, som man måste vandra ensam.

316 Leo, kommer Du ihåg drömmen Du hade den där gången, då Du först kom hit? [Broder Leo Mercier säger "Amen."—Red.] Om pyramiden, och Du trodde, att Du skulle komma upp dit in. Jag sa: "Leo, ingen människa kommer hit upp. Gud måste ställa en människa här uppe. Du klättrade upp i vartenda fysiskt område, som kunde klättras upp i." Jag sa: "Du kan inte komma hit, Leo. Förstår Du? Gå tillbaka ner! Säg bara till människorna, att det kommer från Gud!" Förstår Ni? Förstår Ni?

317 Det är någonting, som man — som man inte kan vara beroende av, hur bra bröder och systrar och min församling och allting och hur bra andra församlingar än är, och bröder överallt.

318 Nu kan jag inte hålla mig borta från församlingen där ute. Någon säger: "Nåväl, varför går Du ut med de där människorna, de där treenighetslärarna, allt *det här, det där* och *det andra* och Oneness och Jesu Namn och alla de där andra sakerna där? Varför ska Du alls blanda Dig med dem?" De är mina. Vad de än har gjort, så är de mina. Jag måste predika för dem.

319 Då Israel hade gjort så mycket ont, att Gud till och med sa till Moses, Han sa: "Skilj Dig från dem! Jag ska starta ett — en ny stam med Dig."

320 Moses kastade sig i vägen, sa: "Ta mig, innan Du tar dem!"

321 Vad de än hade gjort, det är dem jag är sänd till. Han sänder ett Ljus, inte för att skina, där det är ljus. Där det är mörkt, det är där Ljuset ska vara. Och man måste komma tillsammans med människorna. Man måste stå tillsammans med dem, ändå, i deras fel, det måste man.

322 Israel hade så fel de bara kunde ha. De hade så fel, att Gud hade gett upp hoppet om dem. Men Moses, jag har alltid undrat, hur det där kunde komma sig, men Kristi Ande i Moses. Förstår Ni?

323 Ser Ni, vi har fel allesammans. Han stod för oss alla då vi var i våra fel.

324 Hur fel de än har, låt oss inte dra oss ifrån eller låta bli att umgås med någonting! Så länge vi kan vinna en själ, låt oss gå in med "visa såsom ormar, menlösa som duvor", ser Ni, och försöka vinna varenda själ vi kan.

325 Nu är det här vad jag säger i förmiddag, det är att lagra upp Mat. Lagra upp mat, så att Ni kommer att ha någonting att äta, så att Ni kommer att ha någonting att festa på. Hämta det på Dina ljudband! Sitt i rummets svalhet! Kanske, då jag är långt, långt borta, kommer Du fortfarande att komma ihåg, att de här sakerna är sanna. Sitt i Ditt rum och lyssna! Förstår Du? Och det här är att lagra upp Mat i magasinet. Jag vet inte, vart resan går. Men vart det än bär, vet Han vart Han leder, det vet inte jag. Jag följer bara med.

326 Vad sa Han här nu då? Lyssna noga!

Slutligen, mina bröder, var starka i Herren och i hans makts kraft!

. . . var starka . . . i hans makts kraft!

Ta på Er hela Guds vapenrustning, så att Ni kan stå emot djävulens list.

För vi brottas inte med kött och blod, . . .

Skjuta kulor och skära med knivar, ser Ni, det är inte det,

*. . . utan med furstar, med makter, med denna världs
mörkers härskare, . . .*

327 "Mörkrets härskare." Vem härskar över världen? Djävulen. Förvisso. Vems är alla de här sakerna, som pågår, alla de här ogudaktiga sakerna, som pågår häromkring och de här regeringarna osv.? Alltsammans är djävulen. Bibeln säger så. Djävulen styr i Förenta Staterna. Djävulen styrde i Tyskland. Djävulen styr varenda nation i världen. Jag kommer till det bara om några minuter, och vi ska ta reda på, om han gör det eller inte. Antingen. . . Vartenda rike, som någonsin har funnits och någonsin kommer att finnas, innan Gud sätter upp Sitt rike, styrs av djävulen.

328 Nu menar jag inte, att varenda en i det är djävulen. Det finns gudfruktiga män i — i regeringsämbeten.

329 Det kommer att vara en här om några kvällar, för att visa en bild här tillsammans med broder Arganbright, här på platsen. Han har varit diplomat åt ungefär fem olika presidenter, broder Rowe. Och han är. . . Han kommer att vara här, jag tror det är omkring andra veckan i april. Broder Neville kommer att tillkännage det. Och han är en förunderlig man.

330 Han sa, att han kunde tala på åtta olika språk, tror jag. Men då han fick Den Helige Ande, hade han inte något språk, han kunde tala med Herren på, så Herren bara gav honom ett, sa han, så han talar med Honom på det. Gav honom ett nytt ett, som han aldrig hade använt. All right.

. . . andlig ondska i högt uppsatta positioner.

Därför. . .

331 Lyssna nu, alla Ni soldater, just innan vi nu börjar med bönekön!

*. . . Ta på Er. . . på Er (h-e-l-a) hela (inte bara en del
av den). . . Guds vapenrustning, så att Ni kan stå emot
på den onda dagen, . . .*

Det är den tiden, som vi lever i.

. . . och stå kvar, då Ni har gjort allt!

Stå kvar. . .

332 Amen. Fick Ni tag i det där? Förstår Du, kära syster. [Broder Branham talar åter till den sjuka system.—Red.] Då Du har gjort allt, Du kan göra för att stå kvar, stå kvar då! Flytta Dig inte!

Stå därför med Era länder. . .

333 Lyssna till det här! Lyssna här, vad det här är! "Era länder." Det är mittersta delen av Er, här, ser Ni.

. . . omgjordade med sanningen, . . .

334 Vad är Sanningen? Guds Ord. Det är riktigt. "Ditt Ord är Sanning." All right.

... och ha på Er rättfärdighetens bröstsköld,

335 Det är: "Gör det rätta!" Då Du har fått Guds Ord i Dig, gör det rätta. "Rättfärdighetens bröstsköld."

Och Era fötter skodda med fridens evangeliums beredvillighet.

336 Gå vart som helst, vilken plats som helst, vilken tid som helst, fötterna skodda med Evangeliet. Förstår Du? Och titta!

Framför allt, framför alltsammans, trons sköld, . . .

337 Det är den, som skyddar mot pilarna, ser Du, "Trons sköld."

. . . med vilken Ni ska kunna utsläcka alla den ondes brinnande pilar.

Och ta frälsningens hjälm. . .

338 Det är själen. . . Sinnet – sinnet, här inne, huvudet, täcker över huvudet.

. . . och Andens svärd, som är Guds ord.

339 Hur ska Du låta den här hjälmen, vad är det, den gör? Den är ett skydd. Vad är en hjälm gjord av? Mässing. Mässing kan inte ens härdas, hårt, hårdare än järn. En mässingshjälm, (vad?) frälsningen, kunskap om att veta detta: "Och min helbrägdagörelse kommer från Gud. Min frälsning kommer från Gud. Min upplevelse stämmer med Hans Ord, inte försam-lingarnas ide, Ordet!" Amen. Var så god! Övertäckt med ett skydd, frälsningens hjälm, befrielse. Ta på det där, marschera sedan framåt! Å, nu, det där nu vad det är meningen att vi ska göra. Satans armé. . .

340 Se upp nu! Vi. . . Jag måste bara skynda mig, men jag – jag måste få in det här.

341 Satans armé kommer med sjukdomar. Det är vad Satan är, han är en förstörare. Satan, hela Satans rike, är sjukdom, död och sorg och misräkning och oro, allt från Satan.

Gud är Liv, tillit, glädje, frid, här borta. Förstår Du?

342 Det där är nu de två mäktiga styrkorna, som kommer mot varandra just nu. De strider. De strider just här i byggnaden just nu. De strider med Dig, dag för dag, varenda styrka.

343 Satan, som följer med Dig, den där mäktige, store, konungslige, prästerlige Goliat, som försöker skrämma levern ur Dig. Han har rätt, men Gud. . .

344 Du är befäst, amen, med Evangeliet, med Sanningens Ord omkring Din länd. Glory! Predikant, det där är vad det är. Frälsningens hjälm, trons sköld och Svärdet, som Du svingar i Din hand! "Satan, Jag kommer emot Dig. Du kommer emot mig i vetenskapens namn. Du kommer emot mig i – i kulturens namn. Du kommer emot mig i organisationens namn. Du kommer emot mig i *dettas, dettas*, eller *det andras* namn.

Men jag kommer emot Dig i Israels Herre, Guds Namn. Jag jagar Dig. Ge Dig iväg!" Inte ens döden själv kan stå emot där. Hugg ett hål rakt igenom den! Det är riktigt.

³⁴⁵ Satans armé kommer med sjukdomar, och Guds armé har i uppdrag att kasta ut dem. Amen. Var så god! Varenda gång Satan kastar någonting på Dig, ska Guds armé kasta ut honom. Amen. Kasta ut!

³⁴⁶ Det är just den tekniken, som Gud använde. Satan använde förstörelsens armé, att tvivla på Guds Ord och sätta upp åt sig ett bättre rike än det Mikael hade, och Gud kastade ut honom.

³⁴⁷ Guds metod är att kasta ut det onda. Kasta ner resone-manget. Kasta ner vidskepelsen. Kasta ner oron. Kasta ner sjukdomar. Kasta ner synden. Amen. Du står över det, uppstånden i Jesus Kristus, sitter på himmelska platser med varenda djävul under Din fot. Om han börjar sticka in sitt huvud där, vad . . .

³⁴⁸ Du vet, Du är död. Ditt liv är fördolt. Vad är *död*? Du är död för Dina sinnen. Du är död för Ditt samvete. Din egen mänskliga vilja skulle säga: "Ja, jag antar jag . . . Död för Ditt resonemang. Död för alla de där sakerna. Och Du är begravd i Jesu Kristi Namn och uppstånden med Honom. Och varhelst Han är, där är Du också.

³⁴⁹ Vad hände med dem, en av de där tvivlarna, som kom till Himmelen? Gud sparkade ut honom. Och vad sa Han till de soldater, som är uppståndna i Kristus? "Då en djävul kommer med, sparka ut honom! Kasta ut honom!" Då Jesus övade Sin armé och gav dem fullmakt till världens ändar: "Gå ut i hela världen, förkunna Evangeliet för allt skapat. Den, som tror och blir döpt, ska bli frälst, den, som inte tror, ska bli fördömd. Och dessa tecken ska följa de troende, mina soldater. I mitt Namn ska de kasta ut djävlar, tala med nya tungor, ta upp ormar eller dricka dödliga saker, det ska inte skada dem, om de lägger sina händer på de sjuka, ska de bli friska."

Framåt, kristna stridsmän!
Marschera som till krig!
Med Jesu kors
Som går framför.

³⁵⁰ "Jag är korsfäst med Honom, ändå lever jag. Inte jag, som lever, utan Han, som lever i mig." Ordet går vidare, framför, Gud hugger väg med Sitt skarpa, tveeggade Svärd.

³⁵¹ Inte underligt då, då Grant tog Richmond och den där lilla sydstatskvinnan såg Grant komma in, att inspirationen kom över henne. Och hon sa:

Mina ögon har sett Herrens härlighets
tillkommelse,
Han trampar ut vinet, där vredens druvor
lagras.
Han har utlöst den ödesdiga blixten med Sitt
fruktansvärt snabba svärd,
Hans trupper marscherar på.

352 Amen. Hur tog Grant Richmond? Precis då han kom dit.
Amen. Det var så han tog Richmond.

353 Det är så, Guds soldater tar synd, sjukdom, precis då de
kommer till det. Amen. Det är så, de övervinner sina tvivel och
rädslor osv. Då något uppstår, hugger de ner det. "Flytta Dig
ur vägen!" Oj, oj! Så ska det vara. Gud kastar ut dem, liksom
Han gjorde i Himmelen. Vår mäktige Överbefälhavare visade
oss, hur det skulle göras. Amen.

354 Roy Roberson och broder Funk, många av Er gamla
veteraner här, Ni vet, vad en verklig befälhavare är.

355 En gång . . . jag den här lilla brandkåren i Jeffersonville
här nere. Pfaus ställe tog eld. Och här stod Jeffersonvilles
brandkår där nere och kaptenen gick omkring och sa: "Spruta
litet vatten *här* uppe!" "Sp-sp-sp-sp," som en liten slang här
ute. Här kom Clarksville fram: "Spruta litet vatten *här* borta!"
"Sp-sp-sp." Pfaus byggnad brann ner.

356 De ringde Louisville. Här kom tränade män. Å, så de där
sirenerna tjöt där borta!

357 Och här finns befälhavare för de här brandkårerna med
här, säger: "Spruta litet vatten *här* uppe! Spruta litet vatten
här nere!" Otränade män.

358 Broder, så fort den där motorn stannade, vem var högst upp
på stegen? Brandchefen. Då den där stegen gick upp, for han
med den. Då han slog sönder fönstret, hade han inte kommit
upp till fönstret än. Han tog sin yxa och kastade den genom
fönstret och sa: "Kom igen, pojkar!" Och elden var släckt på
några minuter. En befälhavare!

359 Det är ingen befälhavare, som säger: "Spruta litet vatten
här! Försök litet *här*!"

360 Utan: "Kom igen, pojkar!" Amen. Han gick i täten. Han
visade oss, hur det skulle göras.

361 Jag tänkte: "Den där vältränade brandkåren släckte den
där eldsvådan på några minuter." Varför? De hade en brand-
chef där, som visste, vad han gjorde.

362 Broder, tala om all Din teologi Du vill! Dina människo-
gjorda samfund, Dina organisationer, lek med det!

Jag har en överbefälhavare, som talade om för mig, hur det
ska göras.

Säg: "Nå, om jag kan lukta det, känna det." Å, nonsens!

³⁶³ Här är sättet Överbefälhavaren sa, att det ska göras på, i Lukas 4:e kapitel. Jag har inte tid att läsa det. Läs det själv! All right. Lukas, 4:e kapitlet, börja med 1:a versen.

³⁶⁴ Han sa aldrig: "Nu ska jag tala om för Dig. Gå *hit* bort och skapa en mäktig organisation! Skaffa äldste och diakoner och, rättare sagt, skaffa kardinaler och biskopar och skaffa *det här!*" Han sa aldrig det.

³⁶⁵ Då Satan mötte Honom, sa han: "Nu är Du hungrig. Förvandla de här stenarna till bröd!"

Han sa: "Det är skrivet. . ."

³⁶⁶ Han sa: "Här uppe, vi ska ta upp Dig hit och visa Dig någonting."

"Men det är skrivet. . ."

"Jag ska göra *så här*, om Du gör det."

"Det är skrivet. . ."

³⁶⁷ Det var så, Överbefälhavaren sa, att det skulle göras. Hur ska det göras, syster? "Det är skrivet: 'Om de lägger händerna på de sjuka, ska de bli friska.'" "Det är skrivet: 'I mitt Namn ska de kasta ut djävlar.'" Amen. Vad är det? "Det är skrivet!" Det är Befälhavarens order. "Det är skrivet: 'Vem som helst, som hör mina Ord och tror på Honom, som har sänt mig, har Evgit Liv.'" Det är skrivet! Det är skrivet! Det är skrivet!" Det där är — det där är ordena. Det där är soldaten. Det där är sättet. Det där är artilleriet vi ställer upp.

³⁶⁸ Vad gjorde han? Han gick raka vägen fram till en Goliat där. Han visade en. . . Hur visade David en armé, hur det skulle göras? Hur visade en David Israel, hur det skulle göras? David betyder "älskad, frälsare". Förstår Ni? Hur gjorde David det? Han sa: "Här är sättet, det ska göras på. Lita på Herrens Ord!"

³⁶⁹ Och Goliat kom dit ut, sa: "Vet Du vad? Jag ska spetsa Dig på änden av det här spjutet och jag ska ge Dig till mat åt fåglarna."

³⁷⁰ Han sa: "Du möter mig som en organisation. Du möter mig som en modern vetenskapsman. Du möter mig med Ditt stora fjorton fots svärd. Du möter mig med en mässingshjälm och med en sådan sköld, som jag inte ens skulle kunna lyfta upp från marken. Du möter mig som en tränad krigare. Du möter mig som filosofie doktor och juris doktor och dubbel juris doktor. Du möter mig med allt det där. Men jag kommer i Israels Herre Guds Namn och idag ska jag hugga av ditt huvud från Dina axlar." Amen. Den där lilla, lilla vårtan, som kom ut där mot den där jätten, men han visste, var han stod.

Israel, som bara skakade där bakom: "Å, stackars liten!"

Goliat sa: "Jag ska visa Dig, vem jag ska göra slut på." Och här kom han.

371 Han hade t-r-o, ser Ni, p-å J-e-s-u-s, fem stenar, fem stenar. En liten sten där inne, till att börja med. Då han svingade den runt så där, tog Den Helige Ande tag i stenen och iväg for den. Goliat föll till marken. Det är så, det ska göras.

372 Det var så Jesus sa, att Han sa. "Om nu Ni, bröder, som går ut på fältet, om Ni vill veta hur man ska besegra de här djävlarerna, ska jag visa Er, hur det ska göras."

373 Satan sa: "Jag ska möta Dig." Goliat: "Jag ska visa Dig, vad jag kan göra. Du är hungrig. Om Du är Guds Son, ska jag utmana Dig. Du säger, att Du är Guds Son. Jag ska utmana Dig. Om Du är Guds Son, så förvandla de här stenarna till bröd! Ät! Du är ju hungrig. Och om Du är Guds Son, har Du makt att göra det."

374 Han sa: "Men nu är det skrivet: 'Människan ska inte leva bara av bröd.'" Å, det var på det sättet, som Överbefälhavaren gjorde det.

Tog Honom med sig upp på toppen av templets torn. Han sa: "Om Du kastar Dig ner", sa han, "så vet Du, att det också är skrivet. . ."

375 Han sa: "Ja", sa Han, "det är åter skrivet: 'Du ska inte fresta Herren, Din Gud.'" Ser Ni, vad Han kallade Sig själv? "Herren, Din Gud." Mm. "Du ska inte fresta Herren, Din Gud', det är åter skrivet så." Förstår Ni? Oj, oj!

376 Vad gjorde Han? Han besegrade honom med Guds Ord. Djävulens taktik är att få Dig att tvivla på Guds Ord. Och Överbefälhavaren sa: "Ta Guds Ord och gör Det! I mitt Namn ska de kasta ut djävlar."

377 Å, Satan, deras överbefälhavare, å, ja, Du vet, en del av de här samfunden försöker få Dig att tro, att han har en kluven klöv, Du vet, och en delad svans och allt det där. Tro det inte! Han är inte sådan. Nej, inte alls, broder. Han är en lurifax. Tro inte på, att han har det där! De gör det där bara för att skrämma bort Dig. Det där är inte djävulen. Djävulen har ingen klöv till att börja med. Det tvivlar jag starkt på. Han är bara en ande. Djävulen är en ande. Han har inte kluvna klövar och sådant, som man försöker att avbilda honom. Nej, nej.

378 Men han är vis. Broder, han är en verkligt vis man, utbildad på pricken, har alltid varit det, i världslig visdom. Å, ja. Han är vacker. Organiserade sin arme med världslig vishet, så att, broder, försök inte att — att tala Dina ord! Det är bäst, att Du vet, vad Du talar om, då Du möter en av de här männen, som säger: "Undrens tid är förbi." Nej, han har inte — han har inte någon kluven klöv. Han är, å, han är — han är — han kommer direkt från predikantskolan. Han är polerad, broder. Jag menar, han är smart, filosofie doktor, juris doktor, Q.U.S.T., och allt det andra. Förstår Ni? Alltsammans där inne, han är så

smart han bara kan vara. Vis, säkert, han är en orm, den mest smygande av dem alla. Slätkammat hår, broder, och jag menar välklädd och inte en skrynka på rocken. Smart, så vis och klok han bara kan vara. Det är riktigt.

³⁷⁹ Inlåt Dig inte med honom, såvida Du inte vet vad Du talar om! Det är riktigt. Å, men vi känner till hans gamla — hans gamla taktik. Vi vet, vad han försöker göra, få oss att tvivla på Guds Ord.

³⁸⁰ Och han har inga kluvna klövar. Nej, nej, nej. Nu finner vi, att om han inte har kluvna klövar, då måste han vara någonting annat. Han är en lurifax. Han har visdom, är utbildad, organiserad. Broder, han har fått sin armé så . . .

³⁸¹ Titta, en gång borta i Schweiz! Jag kan bara inte hitta någonstans att stanna, människor. Det finns en — ett . . . Borta i Schweiz kom den här tyska armén mar- . . . med främlingarna, som kom in. Å, det såg ut som en tegelmur, varenda man tränad, vartenda spjut stack ut *så här*, åtta eller tio fot framtill. Och de kom upp till de stackars små schweizarna där uppe, vad hade de? De var beväpnade med — med bladen från sina skäror, käppar och stenar och där stod de. De hade drivit dem tillbaka. Bara på andra sidan kullen var deras hem. Här gick den schweiziska armén ut för att möta dem. De hade inte gjort dem någonting. De bara kom in och tog deras land.

³⁸² Vad i hela världen har det här barnet gjort, bara en unge? Satan, det är han det är, skulle ta hennes liv, om han kunde. Visst. Där är han, innan tiden är inne. Förstår Ni?

³⁸³ Schweizarna hade inte gjort någonting. De var goda människor. De försökte försvara sina hem, men de stod där ute för att försvara. Efter en stund var det en vid namn Arnold von Winkelried. Här kom den här armén. De var helt omringade. De sa: "Vad kan vi göra?"

³⁸⁴ Överallt bara oceaner av vältränade män. Det är så Satan gör det. Vältränad, hans spjut sticker rakt ut, varenda man i takt, ett, två, ett, två, bara närmade sig den här lilla armén. Bara — bara att fortsätta att gå, det var allt de behövde göra, och bara plocka dem, varenda en, med svärden. Spjuten går rakt igenom dem. Det skulle ha gjort slut på den schweiziska armén. Det skulle ha varit alltsammans. Bara på andra sidan kullen var deras hem och deras kära. Deras kvinnor och deras unga döttrar skulle ha blivit stulna och våldtagna och barnen dödade och hemmen brända och allting, maten stulen, boskapen och sådant borta. Där var de.

³⁸⁵ Vad hände? Inspirationen träffade en vid namn Arnold von Winkelried. Han sa: "Schweiziska män, denna dag dör jag för Schweiz." Amen. "Denna dag dör jag för Schweiz."

De sa: "Vad ska Du göra?"

³⁸⁶ Han sa: "Följ bara mig och kämpa med allt Ni har!" Han stod där uppe, kastade ner sitt spjut, en liten käpp han hade i sin hand *så där*. Och skrek, med sina händer uppräckt, *så där*, och sprang emot det där, skrikande: "Bana väg för friheten!" Sprang så fort han kunde rakt emot armén. Och då han gjorde det, grep han vartenda spjut han kunde och kastade dem rakt in i sitt bröst *så där* och dog.

³⁸⁷ Han sa till dem, innan han lämnade dem. Han sa: "Det finns ett litet hem där borta, en hustru och några små barn, som jag lämnar, ett litet hem, som jag nyss har köpt." Och han sa: "Jag — jag älskar dem, men idag dör jag för Schweiz. Han gav mitt. . ." Han sa: "Jag ger mitt liv för att rädda landet." Och det var en hjälte. De har inte haft något krig sedan dess. Det där, det gjorde slut på det.

³⁸⁸ Det där hjältemodet, som det visades prov på, besegrade så fullständigt den där armén, att det inte fanns. . . Armén blev så förvirrad. Schweizarna rullade stenar på dem och körde ut dem ur landet och de har aldrig kommit tillbaka sedan dess. Det där var hundratals år sedan. Förstår Ni? Varför? Det där var ett stordåd.

³⁸⁹ Men å, broder, en dag, då okunnighet, vidskepelse, tvivel, misräkning och fruktan hade Guds folk inträngt i ett hörn, fanns det En vid namn Jesus Kristus: "Denna dag dör jag för människorna." Det är riktigt.

³⁹⁰ Vad sa han till sin armé? "Följ mig och kämpa med allt Ni har. Om Du har en klubba, kämpa med en klubba! Var inte rädd! Har Du en käpp, kämpa med en käpp! Har Du en sten, kämpa med en sten, vad Du än har!

³⁹¹ Det är vad vår Överbefälhavare säger idag. "Jag tog Guds Ord och jag besegrade djävulen och hans makt." Han högg honom i strimlor, amen, med Ordet. Vad Du nu än har, om Du har bara ett enda Ord: "Herren, Din Gud, som helar Dig", hugg honom! Följ! Amen. Följ vår Befälhavare. Jajamensan. Han högg sönder honom.

³⁹² Satan med sina stora, vackra riken och mer skönhet och allting, alltsammans modernt. Har ingenting att göra med oss. Det är riktigt. Han är fortfarande det listigaste av alla markens djur. Jaadå. Jesus sa, att denna världens barn var visare än Guds Rikes barn.

³⁹³ De här två stora konflikterna, nu. Vi ska. . . Jag må. . . måste sluta. De här två stora konflikterna kommer samman just nu. Just nu är tiden inne, då sjukdom osv. har slagit världen, så att den medicinska vetenskapen är helt ställd och allting är ställt. Det finns ingenting och — och vi kommer bara att. . . Och armén, Guds lilla armé, är inträngd i hörnet och allting. Broder, det är tid för ännu en Arnold von Winkelried. Det är tid, tid för ännu en gudsman att träda fram. Det är tid för en Elia att uppstå. Det är tid för någonting att ske.

³⁹⁴ Guds armé, stäng Ditt sinne! Stanna inte för en minut, för att tänka på någonting, som djävulen har att erbjuda Dig genom Dina sinnen! Utan kom ihåg, att Guds Ord aldrig kan svika!

³⁹⁵ De här två stora arméerna! Då fienden väller in som en flod, som den kommer idag, vad sa Gud, att Han skulle göra? "Guds Ande skulle sätta upp ett banér emot den." Är Du en av dem? Jajamensan.

³⁹⁶ Vi får lära oss i Jakobs brev 4:7 . . . Jag har inte tid att läsa det. Jakobs brev 4:7, att: "Stå djävulen emot, så", ska han inte bara gå sin väg utan: "han ska fly." "Stå djävulen emot!" Hur står man emot djävulen? På samma sätt, som vår Överbefälhavare sa till oss att göra det. Ta Guds Ord! Det är så, man står emot djävulen, det är med hjälp av Guds Ord. Överbefälhavaren sa till oss precis hur det ska göras. All right.

³⁹⁷ I avslutningen vill jag nu säga detta. Den där gamle djävulen, nu, Du ska tro han är fräck! Tror Du, att han kommer att attackera ett barn? Han attackerar vad som helst. Han attackerade Jesus Kristus. Han kom till Honom med tre vilda attacker. Visste Ni det? Satan attackerade inte bara en gång. Han kommer att attackera Dig med en sjukdom, sedan kommer han tillbaka hit och attackerar Dig, säger till Dig: "Undrens tid är förbi. Du blev inte helad. Det är ingenting med Det." Vet Du, att det där är riktigt?

³⁹⁸ Han attackerade Jesus tre gånger. Tre vilda attacker riktade han mot Jesus med sitt tvivel på Guds Ord. Jesus var Ordet. Visst, han trodde inte på det. "Om Du är . . . Om Du är . . ." Här kom han, vilda attacker, liksom fienden idag ibland. Här kommer de, säger: "Om Du är Guds Son, visa mig ett under! Låt mig se det utföras!" Broder, i tre vilda attacker flög han in: "Om Du är . . . Om Du är . . ."

³⁹⁹ Vad gjorde nu Jesus? Jesus var Guds Ord. Han var Ordet. Han attackerade Ordet. Glory! Jag — jag håller just på att . . . Känner det gott att predika nu, ärligt talat gör jag det. Det är riktigt. Jesus är Ordet. "I begynnelsen var Ordet och Ordet var hos Gud och Ordet var Gud. Och Ordet tog Sin boning, skapade kött och tog Sin boning. . . ." Jesus var Ordet. Vad gjorde Han? Han högg honom i strimlor. Oj, oj! Jag ska sluta. Vad gjorde Jesus? Han var Ordet. Så med Ordet högg Han Satan vid dennes vilda attack. Han flög in där som en skock fallsk. . . , stormtrupper eller någonting annat liknande, flög in mot Jesus, Ordet, så där. Och Jesus tog Ordet och skar honom i bitar. Halleluja! Visst, skar honom i bitar, besegrade honom med Ordet.

⁴⁰⁰ Ser Ni hans attack? Se upp, lyssna noga här i avslutningen! Hans attack är vad? Tvivla på Guds Ord, det är hans attack. Kan Ni se där, den största strid, som någonsin har utkämpats? Det finns bara två styrkor, Satan och Gud. Och vad är Satans vapen mot Dig? Det är att försöka få Dig att tvivla på Ditt

Vapen. Han avväpnar Dig. Låt oss — låt oss lyssna riktigt lugnt nu! Lyssna! Om han kan få Dig att tvivla på, att Ditt Vapen är likvärdigt, om han får Dig att tro, att Ditt Vapen inte är starkt nog, har han avväpnat Dig.

⁴⁰¹ Å, broder Neville, jag hoppas vi aldrig lämnar det där. [Broder Neville säger: ”Jag hoppas och ber, att vi inte gör det.”—Red.]

⁴⁰² Titta! Han har avväpnat Dig, då han får Dig att tvivla på det där Vapnet. Då Du lägger ner Det Där, avslutar det Din strid. Du är färdig. Behåll det där Vapnet! Lägg inte ner det! Vi ser hans tvivel. Låt. . .

En enda sak till, som jag vill säga om en minut.

⁴⁰³ Ryssland. Jag vill säga det här till nytta för veteranerna osv. här och Er, som studerar Bibeln. Varför bråkar och skriker Ni om Ryssland? Va! Ni hör väl inte mig säga till Er att bygga ett skyddsrum, eller hur? Varför bråkar Ni om Ryssland? Ryssland är ingenting. De kommer inte att vinna några krig. De kommer inte att besegra någon värld. Kommunismen kommer inte att besegra någon värld. Vad är det med folk? Kan Guds Ord svika?

⁴⁰⁴ Lyssna, det här är på band nu. Till världen säger jag, eller vart de här banden än må gå. Och till Er människor här, vad som än händer mig, tro det här!

⁴⁰⁵ Ryssland, kommunismen, besegrar ingenting. Guds Ord kan inte svika. Rom-ismen kommer att besegra världen.

⁴⁰⁶ Låt oss ta Daniels syn! Det där är Guds Ord. ”Du, o Daniel. . .” ”Du, o konung Nebukadnessar, är det här huvudet av guld”, Babylon. ”Ett annat rike kommer att följa efter Dig, som är silver”, ser Ni, vilket var Medopersien. Ett annat var Grekland, Alexander den store. Nästa, som uppstod, var Rom. Och ingenting sades om en kommunism. Rom besegrade världen.

⁴⁰⁷ Jesus Kristus föddes i det romerska riket, första gången Han kom hit, och förföljdes av det romerska riket. Och vid Hans andra Ankomst, Tillkommelse nu, förföljs Hans Budskap av de romerska samfunden, som är mor till dem alla. Och då Han kommer tillbaka, kommer Han att komma tillbaka för att utplåna det där romerska riket, judarna har ju alltid väntat på, att Han ska komma och utplåna det romerska riket.

⁴⁰⁸ Den katolska hierarkin tillsammans med alla samfunden i världen kommer just nu tillsammans som en organisation, kyrkornas världsråd håller på att samorganisera sig. Det är inte Ryssland. Det är Rom. SÅ SÄGER HERREN. Ja. Visa mig ett Skriftställe, där kommunismen eller någonting annat än Rom kommer att regera!

⁴⁰⁹ Följde Medopersien efter Nebukadnessar? Visst. Följde Grekland efter dem? Jaa. Övertog Rom makten efter dem, från och med då? Splittrades det i tio Ottoman-makter, precis som vi har nu? Hade. . .

410 *Eisenhower*, som betyder ”järn”. *Chrustjev* betyder ”lera”. Hade de ett möte just här? Och Chrustjev tog av sig sin sko. [Broder Branham knackar på talarstolen.—Red.] För att göra det till en klar, tydlig sak, slog han i bordet, *så där*, för att visa människorna. [Broder Branham knackar på talarstolen.]

411 Nåväl, vad är det med människorna idag? Vad har det blivit av tron? Å, tror Ni inte, att Guds Ord är Sanningen? [Församlingen säger: ”Amen.”—Red.] Och det där finns inte *här* inne. Vad är det med predikanterna idag? ”Kommunism!” Varenda predikant är här ute och försöker strida mot kommunismen. Kommunism, ingenting!

412 Det, som djävulen håller på att väva samman mitt för näsan på Er, och Ni vet inte om det, det är Rom-ism, samfundsväsende. Och Rom är samfundens moder. Bibeln sa: ”Hon var en sköka och hennes döttrar var skökor.” emot Gud, emot Hans Ord.

413 Soldater, ta upp Ordet! Barmhärtighetens änglar, stå fast vid Ordet! Jag kommer att förgås en dag, men det här Ordet kan inte förgås. Och Ni yngre, om det inte sker i min generation, ska Ni få se det. Där är saken.

414 Hörde Ni nyheterna i morse? Att fru Kennedy far och träffar påven och vad påven sa. Ser Ni, världens alla religioner! Å! Nåja, vi kanske får litet mer av det där nästa söndag.

415 Ser Ni, bekymra Er inte om Ryssland! Ryssland är en liten sten på stranden. Bekymra Er inte om kommunismen! Se upp med Rom-ismen, då den förenar sig med kyrkorna! Det finns ingenting skrivet i Skriften om att kommunismen ska regera världen.

416 Och jag går efter Ordet, oavsett vad vad som helst annat gör. Det är Ordet, jag tror på. Det är Rom-ismen, som tar världen. Och Rom-ismen är organisationernas moder. Det fanns aldrig någon organisation före Rom, och varenda en av dem kom från den. Och Bibeln sa så: ”Hon var skökornas moder.” Jag skulle kunna stanna vid det en halv dag till, men jag antar det är lika bra att jag fortsätter.

417 Då fienden attackerar oss, då: ”Å, jag ska säga Dig, att Du borde komma och förena Dig med vår. . .” Vad tänker Du göra, backa ner, kompromissa? Inte en riktig soldat, han gör inte det. Neej, då.

418 Vad gör vi då? Sinnet: ”Låt det sinne, som var i Kristus. . .” Är det, vad Bibeln sa? [Församlingen säger: ”Amen.”—Red.] ”Det sinne, som var i Kristus, vare med Er!” Vad för slags sinne hade Han? Stå fast vid Ordet. Det är riktigt. Stod fast vid Ordet, Faderns Ord, och besegrade fienden varenda gång. Då nu fienden attackerar och försöker säga, att Du måste göra *det här* och göra *det där*, vad ska Du göra? Stå fast vid Ordet! Det är riktigt.

419 Vad vill Du göra då? Ta Ordet! Vad är Ordet? Bibeln sa det här. Vi läste det just. För Guds Ande är Ordet. Förstår Ni? Titta här! "Och ta frälsningens hjälm och Svärdet, Andens Svärd!" Andens Svärd! Va? Anden, som kommer in genom Ditt sinne och kommer in i Dig, och den Andens Svärd är Guds Ord.

420 Vad strider den Anden med? Vad strider Den Helige Ande med, förnimmelser, känslor? [Församlingen säger: "Ordet."—Red.] Ordet, hjärtat! Huitt! Glory! Vad strider Den med, känslor? Ordet! Ordet! Låt oss säga det, Ordet! ["Ordet"!]
Ordet! ["Ordet"!]
Guds Ord är vad Anden strider med.

421 Guds Ande går rätt fram till djävulen och säger: "Det är skrivet!" Amen! "Det är skrivet!" Och djävulen ger sig iväg.

422 Vad gör vi? Tar Svärdet, som är Guds Ord, drar Det med (vad?) trons hand, trons starka hand, det tveeggade Svärdet. Bibeln säger i Hebreerbrevet 4: "Det är — Det är ett tveeggat Svärd", som hugger både då Det kommer och då Det går.

423 Broder, vad gör han? Ta Ordet! Ta Anden, låt Anden komma in i Ditt hjärta! Öppna Ditt sinne, säg: "Ditt Ord är sant." Gör nu detta, syster! [Broder Branham talar åter till den sjuka system.—Red.] "Ditt Ord är sant."

424 "Herre, jag ska inte bry mig om, hur jag känner mig, vad vem som helst än säger. Jag stannar, jag rensar upp varenda en av mina kanaler från alla missräkningar och tvivel och all otro, som jag någonsin har haft. Varenda känsla jag någonsin har haft, all sjukdom jag någonsin har haft, allting annat jag någonsin har haft, jag rensar ut det allesammans. Jag går förbi allt det där. Jag kommer raka vägen till min ande. Å, Herre, kom ner! Du sa, att Du gav mig en fri vilja.

"Det har Du, min son."

425 "All right, jag öppnar mitt hjärta och mitt sinne. Kom in, Herre Jesus!"

426 Och grip Tron, detta Andens Svärd, SÅ SÄGER HERREN! Skrik: "Halleluja!" Amen. Hugg sedan ner varenda fiende framför Dig! Amen. Där är det. Hugg varenda fiende! Om ett — en gammal kuslig ande får Dig att känna Dig alldeles... Hugg bort det där med Herrens Ord!

Men vår styrka är: "Herrens glädje är min styrka."

427 "Vik bort ifrån mig!" Klipp till! Hugg honom med Ordet! Om det är demon, om det är fiende, om det är sjukdom, om det är lidande, vad det än är, ta Ordet och dra Det tillsammans med Svärdet. Och om Du klipper till det första gången och det inte verkar flytta på sig, klipp till det igen och klipp till det igen och klipp till det igen! Och klipp till det tills Du har huggit hål igenom det, liksom en liten kyckling hackar sig ut, eller en örn, som Du är. Hacka Dig rakt igenom det där gamla

sjukdomsskalet! Hugg Dig väg ut och säg: "Halleluja, var är nästa?" Amen. Det där är striden. Det där är en soldat. Det där är en korsets soldat. Jajamensan. Slå ut varenda fiende!

⁴²⁸ Varför? Varför? Vi är en förutbestämd, kunglig Abrahams Säd. Då Abraham förnekade allting, som var emot Guds Ord, högg han sig väg rakt igenom vartenda hinder, som kom i hans väg. De sa: "Din hustru är för gammal." Han bara högg den saken ur vägen. Djävulen sa: "Du kan inte göra *det här*. Du kan inte göra *det där*." Abraham högg det ur vägen. Han klippte till det och klippte till det, tills det högg sig igenom.

"Varthän sedan, Herre?"

⁴²⁹ "Flytta upp Ditt tält *hit!*" Han gick upp och byggde Honom ett altare där uppe.

⁴³⁰ Kom dit upp och Satan kom och sa: "Nu ska jag säga dig, att det här inte är rätta platsen."

"Jag kommer att stanna just här. Ge Dig iväg från min mark!" Han sa: "Halleluja!"

⁴³¹ Lot sa: "Det är bäst, att Du kommer hit ner. Vi har det fint här nere. Vi har allesammans vår organisation här nere. Å, min hustru är chef för litteratursällskapet och allting annat i stan. Jag ska säga Dig, att Du borde komma ner hit."

Sara sa: "Abraham . . ."

⁴³² "Tig med Dig, Sara!" Halleluja! "Står precis här. Det var här Gud placerade mig. Precis här, där jag står."

⁴³³ Det är här, som Gud placerade mig.

Hylla Jesu Namns kraft, allesammans!
Må Änglarna falla på sina ansikten,
Hämta det kungliga diademmet,
Och krön Honom till alltings Herre!

På Kristus, den fasta Klippan, står jag,
Alla andra underlag är sjunkande sand,
Alla andra underlag är sjunkande sand.

⁴³⁴ Till och med döden själv, allting annat, är sjunkande sand. På Kristus, den fasta Klippan, står jag.

⁴³⁵ "Abrahams kungliga Säd." Den kungliga Säden! Å, Englands mest utvalda armé är Englands kunglighet, kungligt blod, allting. Och Kristi kungliga Säd är den Helige Ande-fyllda Församlingen, fylld med Den Helige Ande. Vad? Kunglig Säd, efter löftet, inte efter känslorna. Utan genom Guds löfte står de vid Guds Ord och hugger sig väg igenom och skriker: "Halleluja!"

Till och med döden kommer och säger: "Han kommer i hemlighet."

⁴³⁶ Säg: "Flytta på Dig, Jordan! Jag kommer över." Hugg Dig väg rakt igenom till det utlovade Landet! Amen.

437 Vad händer, då striden är slut för gott? Jag håller på att avsluta nu, alldeles säkert. Då striden är slut för gott och de heliga kommer marscherande hem, då vill jag fråga Er en sak, vad hände?

438 Vad hände, då Hitler gick in i Frankrike? Å, de sa, att man inte ens kunde se himlen en stund för flygplanen. Tyskarnas paradmarsch. [Broder Branham parad-marscherar på platt-formen två gånger.—Red.] Ser Ni, de stod, gick förbi, firade en seger.

439 Då Stalin kom till Ryssland, i flera engelska mil bakåt, den ena stridsvagnen bara litet efter den andra, bara bombarderade Berlin, tills det inte fanns någonting kvar av det. Det var alltsammans. Och då de gick och de här tyska . . . De här ryska soldaterna firade, de gick in med det där, Ni vet, den där lilla knepiga saken de gör. Jag har sett det på en bild en gång i London, hur de kom in, den verkliga bilden av saken, vad som skedde, då de kom in och firade. Oj, oj!

440 Då vi hörde, att kriget var slut, skrek vi, vi blåste i visselpipor. Då hjältarna kom tillbaka, mötte vi dem där uppe. De skrek. De ropade. Jag hade en kusin, som var med där, han sa, då han kom tillbaka, att alla de gamla . . . Veteranerna, som hade blivit så illa tilltygade, att de inte kunde komma ur sängen, så de bara rullade upp dem högst upp på skeppet, då de kom in, för att de skulle få se Frihetsstatyn, där den stod. Han sa: "De där stora, framstående männen, som stod där, de bara grät och föll omkull *så där*, då de såg den där Frihets-statyn." De hade varit borta hemifrån i fyra år, i strid, stridschockade och allting annat. Men de visste, att hustrun och älsklingen och mor och far och barnen och alla de älskade fanns just bakom den där Frihetsstatyn. Den representerade det, som de hade kämpat för. Å, visslorna ljöd och New York gav till ett skrik, det var alltsammans, då deras hjältar kom inmarscherande. Det där kommer att bli någonting litet.

441 En gång då Caesar efter ett stort fältslag sa: "Jag vill, att min mest berömde krigare ska rida bredvid mig i det här stora firandet av triumfen över vår fiende." Och varenda en av officerarna snyggade till sina plymer och putsade sina sköldar och marscherade förbi så där, Ni vet, som — som verkliga soldater, så där. Efter en stund kom en liten, gammal man förbi, ärrad. Oj! Han bara liksom tittade upp och satte igång, *så där*. Caesar sa: "Vänta en minut! Vänta en minut! Du," inte ens klädd som ett — en officer, han sa: "Kom hit!" Han sa: "Var har Du fått de där ärren någonstans?"

Han sa: "Ute på slagfältet."

442 Han sa: "Kliv upp hit! Du är den man, som jag vill ska sitta bredvid mig." Varför? Han visade, att han hade varit i strid.

443 Å, Gud, ha förbarmande med en man, som kan skära sig i handen på en sardinburk och få ett hedersnämmande! Jag vill vara ärrad i strid. Som Paulus sa: "Jag bär Jesu Kristi märken på min kropp." Det är därför jag vill strida på fältet.

444 En dag, då vår mäktige Överbefälhavare, som beväpnade oss, ska komma, Han som gav oss Guds vapenrustning, Den Helige Ande, gav oss Sitt Ord att strida med, stå där ute, då vår mäktige Överbefälhavare kommer inåkande, vill jag kliva upp på vagnen och fara upp, Hem, tillsammans med Honom. Vill inte Du? [Församlingen säger: "Amen."—Red.] Sedan, då jag tar min lilla gamla hustru vid armen, ser mig omkring här och ser mina bröder och deras hustrur och deras barn, då vi börjar gå ner genom Guds paradiset och Änglarna fyller luften ovanför med hymner, så där, tala om firande!

445 Och då striden är slut, ska vi bära kronan. Oj, oj! Å, korsets soldater i förmiddag, räck ut trons arm här och få tag i det här Vapnet!

446 Hur är det med det, syster, är Du redo? [Broder Branham talar åter till den sjuka system.—Red.] Dra ut det där Vapnet, säg: "Gud, jag bryr mig inte om, vad — vad djävulen har sagt till mig, hur mycket vem som helst annars har sagt. I förmiddag tror jag." [Systemen säger: "Jag tror också."] "Jag tror."

447 Som jag sa här om dagen, litet... För några söndagar sedan, tror jag, var det en man, som hade en dröm. Han drömde, att djävulen var en liten, liten, gammal sak, som sprang fram till honom. Han sa: "Buu!" Och han hoppade bakåt och djävulen blev större. "Buu!" Och han hoppade bakåt och djävulen blev större. Till sist blev djävulen lika stor som han var, höll på att besegra honom. Han visste, att han måste strida mot honom med någonting, så han såg sig omkring. Han kunde inte finna någonting att strida mot honom med. Han tog bara upp Bibeln. Och djävulen sa: "Buu!" Han sa: "Buu!" tillbaka mot honom, och djävulen blev mindre och mindre och mindre. Och till slut slog han honom till döds med Ordet.

448 Du är en soldat, eller hur, syster? [Broder Branham talar åter till den sjuka system.—Red.] Ta det där Ordet och säg: "Det är skrivet." Amen. "Jag kommer inte att dö. Jag kommer att få leva. Jag ska sitta just i det här tabernaklet och prisa Gud för Hans godhet tillsammans med resten av dem."

449 Tror Ni på det, Ni heliga? [Församlingen säger: "Amen."—Red.] Amen.

Låt oss böja våra huvuden!

450 Å, Herre Gud, himlarnas och jordens Skapare, låt det idag bli känt, att Du fortfarande är Gud! Hur mycket jag än skulle predika, hur många saker jag än skulle säga, Herre, ett Ord från Dig avgör saken.

⁴⁵¹ De här näsdukarna ligger här och representerar sjuka människor. Jag ber, Himmelske Fader, att Dina välsignelser och Din kraft ska vila över var och en av dem, då jag lägger mina händer på dem. Gud, i Jesu Kristi Namn ber jag, att Du ska smörja de här näsdukarna med Din heliga Närvaro, för det är skrivet i Ordet. Det är ingenting, som är emot Ordet. Utan det står i Ordet, att: ”De tog näsdukar och förkläden från Paulus’ kropp. Orena andar for ut ur människorna och de blev helade från olika sjukdomar.” Nu är vi inte Paulus, men Du är fortfarande Gud och Du är fortfarande samme Helige Ande. Jag lägger mina händer på de här näsdukarna i Herren Jesu Namn och ber, att Du välsignar och helar var och en av dem.

⁴⁵² Och, Gud, här borta ligger i en säng, som har legat här, ingenting annat än ett barn, bara en vacker liten flicka. Hon kan inte leva, Herre. Satan har gjort henne illa. Och denna jordens kära läkare har otvivelaktigt försökt ordentligt att rädda flickan. De kan bara inte göra det. De är vid slutet av sin kunskap. De vet ingenting annat de kan göra. Men, Herre, jag är så glad, att ett kapitel till skrivs. Vi kan vända ett nytt blad och på den här sidan ser vi Den Store Läkaren komma in. Vi konsulterar Honom i förmiddag.

⁴⁵³ Herre, är det nu inte skrivet här i Ditt Ord, att: ”Dessa tecken ska följa dem, som tror.”? Herre, om jag inte är en troende, så gör mig till en nu! Om den här lilla flickan inte är en troende, så gör henne till en nu! ”Dessa tecken ska följa dem, som tror. Om de lägger sina händer på de sjuka, ska de bli friska.” Det är också skrivet: ”I mitt Namn ska de kasta ut djävlar.” Herre, det där – det där är Dina Ord. Det är Dina. Det är ditt Ord. Och som Din tjänare nu. . .

⁴⁵⁴ Som Du sa: ”Om det finns två eller tre av Er, som kommer tillsammans, ska jag vara mitt ibland Er. Och om Ni kommer överens beträffande en viss sak och ber, ska Ni få det.”

⁴⁵⁵ Gud, det här barnet är troligen den sjukaste personen i byggnaden i förmiddag, för hon kan inte leva utan Dig, så mycket längre, och hon är den sjukaste. Så vi – vi kommer överens, varenda soldat som står här. Och i den här gruppen står Abrahams kungliga Säd.

⁴⁵⁶ Vi marscherar fram mot Satan nu. Och Du kan lika gärna göra Dig i ordning att fara, Satan, för våra vapenrustningar glänser, färgerna fladdrar, män och kvinnor, som håller Svärd, marscherar nu emot Dig för den här lilla flickans skull. Kom ut ur henne, Satan! Lämna det där barnet! Som den levande Gudens armé utmanar vi Dig. Lämna henne i Jesu Kristi Namn!

⁴⁵⁷ Jag går för att lägga händerna på henne. Och, Satan, Du har bundit det här barnet, Du har gjort detta onda. Jag vet, att Du är mer än en match för en mänsklig varelse, men Du är ingen match för min Herre, så jag kommer i Hans Namn.

Lämna henne, Du djävulens ande! Du sjukdomsdemon, kom ut ur det här barnet och må hon gå fri från och med denna dag! Jag faller denna dom i Jesu Kristi Namn.

⁴⁵⁸ Nu, Herre Gud, Du, som har uppväckt de döda och visat, att Du var Gud, res upp denna unga kvinna till sin hälsa och styrka igen, så att hon kommer att stå här i den här byggnaden. Djävulen har gått ifrån henne! . . .? . . . kommer att göra henne frisk. Må hon få leva till Guds härlighet och ära!

Det — det har uttalats, låt det nu ske!

⁴⁵⁹ Finns det flera här inne, som vill räcka upp sina händer och säga: "Jag vill ha förbön. Jag är sjuk. Jag behöver Gud."? Jag vet inte, hur lång tid vi har. Vi har tillräckligt med tid, för att låta de där människorna gå förbi här. Jag känner det bara riktigt trösterikt nu i förmiddag. Ja. Ja. Jag vill, att Du ska komma ner hit, Billy, och bara ta kanske den här enda sektionen just här, på *den här* sidan här borta, bara den. Låt bara den här sektionen komma först, sedan tar vi den bakre sektionen efter den, bara fram till *den där* gången där. Sedan ska vi bara ta dem så där, då kommer de inte att . . .

⁴⁶⁰ Och nu vill jag, att broder Neville och några av mina predikande bröder ska stå här borta bredvid mig, just här, så Ni kan ta dem raka vägen nedför gången igen. All right. All right. Nu ska jag . . .

⁴⁶¹ Hur många av Er har sin vapenrustning på? [Församlingen säger: "Amen."—Red.]

⁴⁶² [Broder Branham vänder sig från predikstolen och talar med systemen han just hade bett för.—Red.] Det kommer att vara annorlunda nu. Far hem, var frisk nu, bli bra!

⁴⁶³ Amen. Oj, oj! Alla Ni soldater, dra Svärdet! Dra svärdet, korsets soldater, marschera på, marschera på!

På Kristus, den fasta Klippan, står jag.

Alla andra underlag är sjunkande sand.

⁴⁶⁴ All right, kom fram hit, raka vägen fram på *den här* sidan! Allesammans i bön nu, då de går förbi!

I Jesu Namn, hela den här kvinnan! Amen.

Dra Ditt Svärd nu! Stanna kvar vid Din bänk och ropa!

⁴⁶⁵ [Broder Branham och predikanterna ber för de sjuka långt från mikrofonen i fyrtiofem sekunder.—Red.]

Framåt, kristna soldater!

Marschera som till krig,

Med Jesu kors

Som går framför!

⁴⁶⁶ "Gå bort, Satan!" Vad är det med Er, soldater? Tror Ni inte, att vi kan segra? [Församlingen jublar och säger: "Amen."—Red.] Han är redan besegrad. Vi är mer än segrare i Kristus Jesus. Varenda djävul utkastad, allting annat. Amen.

Kom hit, mina bröder! . . .? . . .

Jag ber, att Du ska hela! . . .? . . .

Hela min bror, Doc, hela honom, Fader, i Jesu Namn.

I Jesu Kristi Namn, hela den här damen! Kom . . .? . . .

467 Nu tog han . . . Jag måste fråga bröderna där bak. Överallt . . .? . . . Herren . . .

468 Å, Herre Gud, himlarnas och jordens skapare! Å, Gud, Du vet, vad som är i hennes hjärta. Du vet allt om det. Jag ber för både mamma och pappa. I Jesu Kristi Namn överlämnar jag . . .? . . .

I Jesu Kristi Namn . . .? . . . jag . . .

I Jesu Kristi Namn . . .? . . . jag . . .

469 Gud, var med min syster! Vi vet, att åren börjar smyga sig på och får döden att vilja ta tag i kvinnans kropp. I Jesu Namn, nu . . .? . . .

470 I Jesu Kristi Namn, välsigna den här lilla flickan, Herre! Våra strider i skolan där, jag vet, vad hon går igenom. Jag ber, att Du ska välsigna. Må hon dra Svärdet i förmiddag och gå framåt! . . .? . . . Välsigna den här lille pojken, Herre! Han kommer och åkallar Ditt Namn i förmiddag. Jag ber, att Du ska gå med . . .? . . .

471 Gud, välsigna min broder och ge honom det han önskar! I vår Herres Jesu Namn, uttalade jag det! . . .? . . .

I Jesu Kristi Namn ber vi denna bön.

I Jesu Kristi Namn ber vi denna bön.

I Jesu Kristi Namn ber vi denna bön.

I Jesu Kristi Namn . . .? . . . vi . . .

I Jesu Kristi Namn ber vi denna bön.

I Jesu Kristi Namn . . .? . . .

I Jesu Kristi Namn . . .? . . .

I Jesu Kristi Namn, hela min broder!

I Jesu Kristi Namn . . .? . . .

I Jesu Kristi Namn!

I Jesu Kristi Namn!

I Jesu Kristi Namn!

I Jesu Kristi Namn!

I Jesu Kristi Namn!

472 [Någon säger: "Far dog."—Red.] Gud, hjälp henne, i Jesu Namn.

Gud i Jesu Kristi Namn . . .? . . . vi . . .

Gud, i Jesu Namn!

I Jesu Kristi Namn . . .? . . .

I Jesu Kristi Namn, hela min broder!

I Jesu Namn . . .? . . .

Förstår Du nu?

Å, Gud, må det här försvinna från ...?...

473 I Jesu Kristi Namn ber vi ...?... Ge syster ...?...

474 Å, Gud, då jag vet att den där kära lilla mamman har gått igenom alla dessa besvär, ber jag, Gud, att Du ska ...?... över henne.

Dra Svärdet, Ed, och gå framåt i Jesu Namn!

475 Å, Gud, hela kvinnan! Ge honom det han önskar. Må han ta det där Svärdet före sig i svårigheternas tid!

Å, Gud ...?... i förmiddag! Jag ber, att Du ska ...?...

476 Fader, Gud, jag ber, att Du ska hela vår broder och göra honom frisk. Och I Jesu Kristi Namn ...?...

477 Gud, jag ber, att Du ska hela vår syster, göra henne frisk, i Jesu Kristi Namn.

478 Fader, Gud, jag ber, att Du ska — ska hela vår broder.

Hela vår syster, Herre! ...?...

Fader, i Jesu Namn, hela denna vår syster, Fader!

479 Fader, ...?... vi ber i Jesu Namn. Gud, hela den här kvinnan!

Å, Gud, jag ber att Du ...?...

480 Å, Gud, välsigna honom, Fader! ...?... Så vi älskar de här gamla männen, Herre! Och jag ber, att Du ska ge honom det han ber om! ...?...

481 Vår himmelske Fader, jag ber, att min broder ...?... Å, Gud, ...?... honom, å, Gud, ...?... korsets soldat. Och han kommer att dra Svärdet i förmiddag och marschera framåt.

Gud, vi ...?... Ge oss detta, å Herre, det han ber om.

482 Gud, välsigna broder ...?... Jag ber, att Du ska hela honom, Herre! ...?... Ge honom det hans hjärta längtar efter, i Jesu Kristi Namn.

483 Å, himmelske Fader, den här lille förkunnaren av Evangeliet, hans hals ...?... Där hon har tvättat i grytor ...?... Gud, jag ber att Du ska ...?... Och medan Guds mäktiga armé rycker fram nu, med dragna Svärd, ge henne segern, Herre! Hennes lille man här, Herre, som hämtades från den där cancersängen, där han låg, döende i cancer och doktorerna hade gett upp, då han for. Och här är han i förmiddag, en liten korsets soldat. Styrk honom, Herre, till Din tjänst, ber vi i Jesu Namn.

484 Jag vill, att den där lilla damen... Det är ett eller annat med den här lille predikanten här. Kom hit, broder Kidd! Den här mannen skickades hem från sjukhuset alldeles nyss, döende, uppäten av cancer. [Syster Kidd säger: "För ett år

sedan.”—Red.] För ett år sedan. [”Två.”] Två år sedan, med prostata. Hans doktor gav honom bara några dagar att leva. Och en morgon for vi upp dit riktigt tidigt, bad för honom, samma bön som för Dig, och de kan inte ens finna något spår av den. [Församlingen jublar.] Han blev helad. Amen. Han — han... [Syster Kidd säger: ”De måste medge det.”] Han väger mera nu än han någonsin har gjort. Han och hans lilla hustru har varit på Evangeliets fält, kanske innan jag föddes. Han är här nu... [Broder Kidd säger: ”Femtiofem år.”] Femtiofem år. Innan jag ens hade kommit till jorden, predikade de Evangeliet. Och här är han, helad, vid ungefär sjuttiofem eller... [”Åttioett.”] Åttio-ett. [Broder Kidd säger: ”Vi skulle ha en väckelseserie, möten i två veckor, predika varenda kväll.”] Två veckors väckelse-möten, höll just en två veckors väckelseserie och predikade varenda kväll. Åttioett år gammal, helad från cancer, då han var gammal.

⁴⁸⁵ All right, syster, det är Din tur nu. Tror Du? [Församlingen jublar och säger: ”Amen.”—Red.] *Framåt, kristna soldater!* All right, syster. Du, till varenda en av Er, vad ska vi göra? SÅ SÄGER HERREN. Vad ska vi göra, stå och hänga här?

⁴⁸⁶ Satan, Du förlorade. Vi kommer över nu. Vi marscherar på, över in i det utlovade Landet. Vad är det? ”Vad är det här berget framför Serubbabel? Vem är det här, som står där framför? Du ska bli en slätt.” Varför? Med ett tveeggat Svärd ska vi hugga ner henne till marken. Det är riktigt. All right.

Framåt, kristne soldat!
Marschera som till krig,
Med Jesu kors,
Som går framför.
Kristus, den kunglige Mästaren
Leder mot fienden. (Med Sitt Ord.)
Framåt in i striden,
Se, Hans banér går!

Framåt, kristne soldat!
Marschera som till krig,
Med Jesu kors,
Som går framför.

⁴⁸⁷ Halleluja! Vad gjorde de? Det första, som tågade fram i strid för Israel, vad var det första? Sångarna tågade fram först. Vad följde? Arken. Sedan striden. All right. Tror Ni på det nu? [Församlingen säger: ”Amen.”—Red.] Vi sjunger *Framåt, kristna soldater*. Vi drar bort det, vartenda tvivel. Då vi nu reser oss upp på våra fötter, marscherar vi till krig.

Låt oss stå upp nu, allesammans!

Framåt, kristna soldater!
 Marschera som till krig,
 Med Jesu kors,
 Som går framför.
 Kristus, den kunglige Mästaren
 Leder mot fienden.

Hur besegrar vi honom? Med Ordet.

Framåt in i striden,
 Se, Hans banér går!
 Framåt, kristna soldater!
 Marschera som till krig,
 Med Jesu kors,
 Som går framför.
 Vi är inte splittrade,
 Vi alla, en enda kropp.
 Ett i hopp och lära
 Ett i kärleken.

⁴⁸⁸ Alla, som tror nu, säg: "Amen!" [Församlingen säger: "Amen."—Red.] Halleluja! Tror Ni det? [Amen.] Vi är segerherrar. Var är varenda fiende? Under våra fötter. Vad är vi idag? Uppståndna i Kristus!

⁴⁸⁹ Nu är det över, syster. [Broder Branham talar åter till systemen, som hade varit sjuk.—Red.] Tror Du det? Far hem nu! Känner Du Dig bra? Hon säger, att hon känner sig bra nu. Allting är all right.

⁴⁹⁰ Hur många där ute känner sig bra? [Församlingen jublar högt och säger: "Amen."—Red.] Och då de skrek, föll muren ner, amen, och de tog den. Amen. De intog staden. Amen! Amen! Tror Ni Honom? [Amen.]

⁴⁹¹ Glöm nu inte mötet i kväll! Broder Neville kommer att vara här i kväll och ge oss ett gott budskap. Och var här på söndag, nästa söndag, om Herren vill!

⁴⁹² Låt oss nu gå, då vi rör på oss. Och låt oss gå ut ur byggnaden nu och sjunga *Framåt, kristna soldater!* Och från och med den här dagen, hädanefter, aldrig stoppa det där Svärdet i skidan mer. Dra ut det! Låt oss segra! "De gick ut, segrande och för att segra." All right, en gång till, på den där första versen.

Framåt, kristna soldater!
 Marschera som till krig,
 Med Jesu kors,
 Som går framför.

DEN STÖRSTA STRID SOM NÅGONSIN UTKÄMPATS SWD62-0311
(The Greatest Battle Ever Fought)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska söndag förmiddag den 11 mars 1962 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2011 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org